

ศึกชิงเวท

ตอนสงคราม ๙ กัณฑ์

ดูภาพยนตร์เรื่องนี้เป็น...

ผู้จัดทำสารคดีไทย ฉบับการ์ตูน

ศึกชิงแว่น

(สงครามเก้าทัพ)

...กล่าวกันว่าหากผู้ใดรอบรู้เข้าถึงคัมภีร์นุรเวทนี้แล้ว
หากมนสิการทำความเข้าใจให้ชำนาญ
จะสามารถมีชัยชนะแก่ข้าศึกได้...

นิธิ นิธิวีรกุล

หนังสือชุดวรรณกรรมสร้างสรรค์เยาวชน

ศึกชิงเวท

(สงครามเก้าทัพ)
นิธิ นิธิวีรกุล

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2551

ราคา 195 บาท

สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

นิธิ นิธิวีรกุล.

ศึกชิงเวท.-ปทุมธานี : สกายบุ๊กส์, 2551.

472 หน้า

1. นวนิยายไทย. 2. นวนิยายประวัติศาสตร์ II. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN : 978-974-389-880-8

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด

SKYBOOK COMPANY LIMITED

216/276-8 ถนนสีลม-ปทุมธานี อ.ปทุมธานี จ.ปทุมธานี 10130

โทร. 0-2958-1125-7, 0-2567-5119 โทรสาร. 0-2567-5108

e-mail: sales@skybook.co.th

www.skybook.co.th

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด

บรรณาธิการที่ปรึกษา ดร.ถนอมวงศ์ ล้ายอดมรรคผล

บรรณาธิการอำนวยการ ผ่องเพ็ญ อาษาเทวัญ

บรรณาธิการ รุ่งโรจน์ อาษาเทวัญ ผู้ช่วยบรรณาธิการ รัตนา ภูมิพิทักษ์

ภาพประกอบ สุรศักดิ์ ตรีนนท์, พิศาล เพ็ญทรง ออกแบบปก ลลนา กองสุวรรณ

คอมพิวเตอร์กราฟิก ทรงวุฒิ ตระกูลพันธ์ พิสูจน์อักษร ศรีณยู หนูวรรณะ

หากท่านผู้อ่านหรือหนังสือที่จัดพิมพ์โดยบริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด และพบว่าหนังสือฉบับนี้ พิมพ์ไม่ชัดเจน
หน้าขาดหายไม่ครบ หรือความบกพร่องอื่นใดอันเนื่องมาจากกระบวนการพิมพ์และการเข้าเล่ม กรุณาส่งหนังสือมาที่บริษัทฯ เพื่อรับหนังสือเล่ม

พิมพ์ที่ บริษัท พี เอ็น เค แอนด์ สกายพริ้นตังส์ จำกัด โทรศัพท์ 0-2812-1484

คำนำสำนักพิมพ์

...๑1 ลอดระยะเวลากว่า ๔ ปีที่ผ่านมา ผลงานการตูนเชิงวิชาการ ชุด CARTOONS LEARNING โดยสำนักพิมพ์สกายบุ๊กส์ ที่นำเสนอเรื่องราว จากวรรณคดีไทย นิทานพื้นบ้าน วรรณกรรมต่างประเทศ ประวัติศาสตร์ และ ชีวิตประวัติบุคคลสำคัญ ได้รับผลตอบรับอันดีเยี่ยมจากท่านผู้อ่านเสมอมา เรา ได้พยายามอย่างยิ่งในการคัดสรรเรื่องราวที่มากคุณค่าประโยชน์เพื่อตอบสนอง ความไว้วางใจของทุกท่าน เสมือนหนึ่งเราเป็นครอบครัวที่เกื้อกูลต่อกันและไม่ ทอดทิ้งกัน

แน่นอนว่าเพื่อนที่มีคุณค่าเช่นเราย่อมต้องการความมั่นใจว่าเด็กและ เยาวชนลูกหลานที่เติบโตขึ้น จะได้รับความบันเทิงและสาระประโยชน์ที่ครบถ้วน เหมาะสมกับช่วงวัยตามไปด้วย ดังนั้น เราจึงค้นหาเรื่องราวที่เต็มไปด้วยสีสัน ความซับซ้อนชวนเงื่อน หลีกการและเหตุผล รวมถึงปฏิกาณไหวพริบที่เพิ่ม มากขึ้น

ซึ่งเป็นที่มาของการเล่าเรื่องโดยผ่านการดำเนินเรื่องในเชิงนวนิยาย อิงประวัติศาสตร์ของหนังสือชุดใหม่ที่ชื่อชุดว่า วรรณกรรมสร้างสรรค์เยาวชน โดยในเล่มที่สองนี้เป็นเรื่องราวของสงครามเก้าทัพ ซึ่งในสงครามเก้าทัพนี้ก็จะ มีศึกเล็กระหว่างพรวานไพรกับขุนศึกพม่า ในการแย่งชิงคัมภีร์นุรเวท อันเป็น คัมภีร์ที่หากผู้ใดศึกษาเข้าถึงมนสิการจะทำให้ผู้นั้นมีชัยเหนือข้าศึกนับแสนได้

ทั้งนี้ทางสำนักพิมพ์ได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบใหม่ให้มีความกลมกล่อม ทั้งในส่วนของเนื้อหาและภาพประกอบที่ลงตัวยิ่งขึ้น โดยไม่ทิ้งเจตนารมณ์ใน การสืบสานมรดกทางวรรณกรรมไทยและวิสัยทัศน์ที่สำคัญของเรา นั่นคือ

“ผู้นำการผลิตหนังสือมาตรฐาน ให้ความรู้เข้าใจง่าย สร้างสรรค์ เพื่อ เยาวชนและสังคมไทย”

สำนักพิมพ์สกายบุ๊กส์

จุลศักราช ๑๑๒๘ วันเสาร์ เดือนยี่ ขึ้นสี่ค่ำ ได้ฟ้าดาราพราว
เสียงควมบ้าและเสียงตะโกนกู่ร้องดังฝ่ารัตติกาล กองทหารขนาดย่อมนำโดย
ขุนศึกเชื้อสายจีน ละทิ้งแผ่นดินที่ใกล้จะมอดไหม้ในเพลิงวูบเบื้องหลัง แผ่นดิน
ที่ขุนศึกลูกจีนหาใช่เข้ารับใช้ฝ่าพระบาทคนแรกและคนสุดท้ายที่เล็งเห็นถึง
อนาคตการณืข้างหน้าถึงวันล่มสลายที่กำลังจะมาถึง

ทหารกองย่อมนี้มีจำนวนกว่าห้าร้อย รวบรวมจากไพร่พลที่แตกทัพ
ทั้งมอญและจีนที่ไร้ลี้ภัยหนีห้อมตบึงผ่านป่ายามค่ำไม่หวั่นเกรงต่อข้าศึกที่ดกหน้า
เข้ามา พลังฟาดฟันด้วยดาบและศาสตราวุธเท่าที่มี ทั้งปืน ธนู และหอก

“เพื่อกรุงศรีในวันพรุ่ง พวกเอ็งจงอย่าถอยให้กับข้าศึกผู้ใด !!” แม่ทัพ
ผู้นำศึกอยู่ด้านหน้าตะโกนก้องทะลุท้องฟ้าแดงฉานขึ้นไปยังฟ้าที่สูงกว่าด้านบน
ฟ้าที่กำหนดชะตาชีวิตมนุษย์และแผ่นดินให้ถึงคราวดับสิ้นและถึงคราวรุ่งโรจน์

“เฮ !!!” กองทหารที่ควบม้าติดตามนายกองของตนตะโกนร้อง
ตอบด้วยดวงใจที่ฮึกเหิม

หนึ่งในทหารเหล่านั้น มีทหารหนุ่มผู้หนึ่งเร่งม้าอยู่ห่างออกไปเกือบ
รั้งท้ายกองขบวน ในเล็ดด้านหน้าของทหารหนุ่ม เด็กน้อยวัยไม่ถึงสองขวบคน
หนึ่งกำลังจับจ้องมาที่ใบหน้าอาบไปด้วยเลือดคัตูรุษของทหารหนุ่ม เด็กน้อย
ไม่มีเสียงร้องสักแอะแม้รอบตัวจะอื้ออึงด้วยเสียงโห่ร้อง และเสียงควบม้าที่เร่ง
กระหน้าไปราวกับพายุที่ไม่มีวันหยุด ทหารผู้นั้นก้มลงมองเด็กน้อยในอกของ
ตนซึ่งผูกไว้ด้วยผ้ารัดแน่นพอให้ใบหน้าได้มีอากาศหายใจโล่งออกมา

“ไซยสิงห์” ทหารหนุ่มเอ่ยกับเด็กน้อย รับรู้ว่าด้วยวัยเพียงแค่นั้น
เด็กน้อยอาจไม่รับรู้ในสิ่งที่ตนพูด แต่ทหารหนุ่มผู้มีภาระไม่เพียงแต่ช่วยพระยา-
วชิรปราการ* ในการตีฝ่าทัพพม่า แต่ยังรวมถึงการรักษาสีชีวิตของเด็กน้อยผู้มีสาย
เลือดสุดท้ายของตระกูลคนนี้อยู่รอดสืบไปก็เชื่อมั่นอย่างยิ่งว่าความที่อยู่ใน
ใจจะต้องสื่อไปยังหัวใจน้อย ๆ ของเชื้อสายเพียงคนเดียวที่ยังเหลือรอดในที่สุด

เด็กน้อยจึงตอบด้วยดวงตาไร้เดียงสา ดวงตาใสเหมือนกำลัง
รอคอยคำพูด

“จงมองดูแผ่นดินที่กำลังล่มสลายนี้ให้ดี” ทหารหนุ่มพูดในที่สุด
“มองดูและจดจำมันไว้ นี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่สยามจะเสียแผ่นดินให้กับข้าศึก
จำไว้ให้มัน หลานข้า”

เลือดจากใบหน้าที่ป็นหยาดเหงื่อของทหารหนุ่มไหลลงบนหน้าของ
เด็กน้อย หยดเลือดนั้นเป็นเสมือนสิ่งยืนยันในคำมั่นที่ทหารหนุ่มมีต่อเด็กน้อย
นับตั้งแต่คืนก่อนสิ้นกรุงศรีอยุธยาเป็นต้นมา...

---

* เจ้าเมืองกำแพงเพชร พระยศเดิมของพระเจ้าตากสินมหาราช ได้รับพระราชโองการแต่งตั้งเมื่อ

บรรพที่หนึ่ง

"ลึกลับดำ"

๖๖ คตยามพายาทบาทลงเหนือท้องทุ่ง ใจกลางป่าลึกในดินแดนแห่ง
ภูเขาและน้ำทะเลทางใต้ของแผ่นดินสมเด็จพระบรมราชาธิราชวามาธิบดีที่ ๑
กรุงศรีอยุธยาโกสินทร์ ราชธานีใหม่ สิบแปดฤดูฝนต่อมา

สายลมเดือนอ้ายพัดผ่านแนวป่า นำเอากลิ่นของหญ้าแห้งและใบไม้
ที่ปลิดปลิวลงจากต้น ละลิวลอยมาในอากาศ ไม่ไกลจากทุ่งกว้าง ในแนวป่า
อันรกร้าง เด็กหนุ่มผู้หนึ่งที่กำลังย่างเข้าวัยใกล้บวช ชุ่มเยิบอยู่ในกอกหญ้า
จ้องฝ่าเปลวแดดไปยังหมู่ป่าตัวมหึมาที่ยืนร่างอยู่กลางทุ่ง กลิ่นตัวอันสาบสาง
ของหมู่ป่าลอยมาตามสายลมยังจุดที่เด็กหนุ่มชุ่มอยู่ ลมที่พัดมาจากทิศเหนือ
ทำให้หมู่ป่าไม่ได้กลิ่นกายเด็กหนุ่มตามที่อาของตนได้สอนไว้

หมู่ป่าหันหัวอันหนาใหญ่มองมายังจุดที่เด็กหนุ่มกำลังหมอบในกอก
หญ้า ด้วยพระธรรมชาติของมันเองหรืออาจเพราะมันรู้สึกถึงกลิ่นอายของ
การล่า ซึ่งนี่ก็เป็นอีกสิ่งทีอาของเด็หนุ่มสอน ‘เราผู้เป็นคนต้องสามารถแผ่
เร้นกายไม่ต่างจากสัตว์ในการล่าให้ได้’ ถ้อยคำของอาดังก้องในหู

‘เอ็งดูเสียเป็นครูสิ มันไม่เคยเผยตัวให้กว้างรู้ ทั้งที่อยู่ใกล้ไม่เกินสิบ
เลย’

เด็กหนุ่มพยายามสงบใจ มือซ้ายเขยิบเลื่อนลงไปที่ธนูประจำกาย ถ้อยคำ
ของอาดังมาอีกครั้ง

‘อย่าล่าด้วยความรู้สึกของการล่าเพื่อเอาชัย แต่จงล่าด้วยการให้
เกียรติในชีวิตที่เท่าเทียม เสียไม่ได้ล่ากว้างด้วยเพราะมันต้องการประกาศตน
ว่าเป็นสัตว์แข็งแรง แต่มันจำต้องอยู่รอด จำไว้ให้ดี’

หมู่ป่าหันกลับไปเคี้ยวหญ้า สูดดมกลิ่นไอดินต่อ เด็กหนุ่มถอน
หายใจ สัตว์ป่าดูเหมือนจะไม่รับรู้ว่ามีเขาอยู่ตรงนี้ หรืออาจจะรู้ อย่างไรก็ตาม
เด็กหนุ่มไม่เสียเวลาคิด ขยิบขยับขึ้นเหนือยอดหญ้า จ้างสายธนูด้วยมือขวา

นิ้วชี้ซ้ายชี้ตรงไปยังเป้าหมายที่ล่าคอยุดมด้วยเนื้อชิ้นใหญ่ของหมูป่าสีดำ ทุกคำสอนของผู้เป็นอา เพื่อมาในวันนี้ เด็กหนุ่มหลับตา จากนั้นปลดปล่อยลมหายใจของการฆ่า พร้อม ๆ กับที่สายธนูดีดฝั่งส่งลูกธนูพุ่งเป็นเส้นตรงอย่างรวดเร็วเข้าสู่ลำคอของหมูป่า ลัศว์ป่าส่งเสียงร้องตกใจตามด้วยเสียงของความเจ็บปวด พลังงัดหัวไปมาหมายให้ลูกธนูหลุดออกจากคอ แต่ดูเหมือนมันยิ่งดันลูกธนูที่ยังจมลึกลงในคอหนาใหญ่ของมัน เด็กหนุ่มพุ่งพรวดลุกขึ้น และนั่นเองคือความผิดพลาดครั้งแรกของการก้าวขึ้นเป็นพรานป่า

หมูป่าหันหัวมาเห็นเด็กหนุ่ม ตอนนั้นมันรู้แล้วว่าสิ่งมีชีวิตอีกประเภทที่กำลังลอบฆ่ามัน มันรู้ว่าต้องป้องกันตัว หมูปาก็ม้วนหาง ขาหลังตะกุกดินพุ่งเข้าใส่เด็กหนุ่มที่กำลังจะหยิบธนูอีกดอกขึ้น แต่กลับชะงักค้างด้วยสายตาแลเห็นหมูป่าตัวมหึมาพุ่งเข้ามาหาด้วยแรงโกรธเกรี้ยวและด้วยใจที่สู้เอาชีวิต

“ลูทกะ !!”

เสียงหนึ่งตะโกนขึ้นจากด้านหลัง พร้อมกันนั้นอาการตกตะลึงปลิวหายไป เด็กหนุ่มได้สติ มองเห็นเขี้ยวยาวจากปากน่าเกลียดของหมูที่อาชั้หมายขย้ำ เด็กหนุ่มประทับลูกธนูเข้ากับคันธนู ขณะที่หมูป่าหือตะบึงเข้ามาในระยะไม่ถึงเส้น ไกลพอจนเด็กหนุ่มได้ยินเสียงลมหายใจพัดของมันราวกับอยู่ไม่ห่างเกินคืบ ขณะที่เสียงหัวใจตัวเองเต้นช้าลง เด็กหนุ่มปล่อยสายธนูอีกครั้ง มันตรงพุ่งเข้าสู่กลางหน้าผากของหมูป่า แต่ลูกธนูไม่ได้ปักได้จุดตาย คมธนูแหลบเข้าใส่ดวงตาไร้แววของหมูป่า มันร้องโหยหวนขึ้นทันที แต่ฤทธิ์ของหมูปายังไม่สิ้น มันสะบัดหัวไปมาอย่างรุนแรง ส่งเสียงร้องชวนลึงเวห มันปักหัวลงอีกครั้ง พุ่งเข้าใส่เด็กหนุ่ม

คราวนี้เด็กหนุ่มเชื่อว่าตนคงไม่รอดคมเขี้ยวยาวของหมูป่าเป็นแน่ เขาคว้ามิดจากของหนั่งที่เหน็บอยู่ที่เอว โถมน้ำหนักตัวลงอยู่ในท่าพร้อมรับการจู่โจม ระยะห่างระหว่างตัวเองกับหมูป่าอยู่ไม่เกินวา เด็กหนุ่มมองเห็นภาพตัวเองถูกหมูป่าตัวใหญ่โถมเข้าที่คอ เลือดเป็นสายพุ่งออกมาจากบาดแผล

จับพลันธนูอีกดอกที่พุ่งมาจากด้านหลังก็ปักเข้าใส่ขาหลังของหมูป่า
ส่งร่างหนักกว่าร้อยละของมันให้ล้มลงดิน พร้อมกันนั้น ธนูอีกสองดอกก็ตาม
ติดตรงปักเข้าใส่ร่างของมัน มันส่งเสียงร้องเจ็บปวดชวนเศร้าใจ เลือดทะลัก
ออกจากบาดแผลด้วยคมธนู ขาทั้งสามที่ยังพอขยับได้ของมัน ตะกุกพื้นดินอย่าง
ไร้ประโยชน์ในการพยุ่งร่างขึ้น ลมหายใจที่พยายามยื้ออยู่จากพญามัจจุราษ
ดินรนอยู่ได้ไม่นาน ไม่กี่นาทีต่อมาหมูป่าก็ดับสิ้นลมหายใจ

“เอ็งมันประมาณตนสำคัญผิดลูกกะ”

ชายในวัยกลางคนผู้มีใบหน้าดกครึ้มด้วยเคราหนาและริ้วรอยยับย่น
จากการกรำแดด ตากลมในทะเลมานั่นนาน ก้าวเดินออกมาจากหลังกอหญ้า
ที่อยู่ถัดไปยังด้านหลังของเด็กหนุ่ม เจ้าของร่างกำยำ เต็มไปด้วยรอยสักทั้ง
ยันต์เก๋ยอตและหนุมาน ก้มมองหมูป่าผ่านเส้นผมที่ยาวประปรายสยาย
ก่อนคุกเข่าลงเหนือร่างหมู ยกมือขึ้นพนม แล้วสวดสวดวิญญูณให้กับเสร็จงาน
ที่เพิ่งตายด้วยคมธนูของตน

พรานป่าลุกขึ้นหันมามองเด็กหนุ่มที่ยังคงไม่หายตกตะลึง

“เอ็งได้ยินที่ข้าพูดรีเปล่า?”

ลูกกะตื่นจากภวังค์ หันมายังต้นเสียงของผู้เป็นอา ชายผู้ดำรงชีพ
ด้วยการล่าสัตว์และหาของป่า ชายผู้มีมือดีที่ไม่เคยเปิดเผยต่อลูกกะ ทั้งที่มี
ศักดิ์เป็นอาแท้ ๆ ยกเว้นแต่คำเล่าลือของพวกเขาชาวบ้าน

“ได้ยินจะอาหร” เด็กหนุ่มผู้มีใบหน้าคมสัน คิ้วดกหนาเช่นเดียวกับ
ผู้เป็นอา และผมยาวสลวยไม่แตกต่างตอบ

“ทีนี้เอ็งคงได้บทเรียนแล้วสินะว่าไม่มีพรานที่ไหนเปิดเผยตัวระหว่าง
การล่าเหยื่อที่รู้ทั้งรู้ว่าแข็งแกร่งกว่าอย่างหมูป่านี้ จงจำไว้ สิ่งเดียวที่มนุษย์
อย่างเอ็งและข้าได้เปรียบก็คือตรงนี้” อาของลูกกะเคาะนิ้วที่ขมับ “เมื่อใดที่เอ็ง
ไม่รู้จักควบคุมความคิด ความรู้สึก เอ็งก็ไม่สมควรเป็นนายพราน”

ลูกกะยกมือขึ้นไหว้อาของตน พรานป่าผู้มากด้วยประสบการณ์
“ฉันจะจำคำของอาไว้”

“ดี” พรานวัยกลางคนพยักหน้า “หมั่นฝึกฝน พยายามควบคุมใจตนเองให้มัน ยามศึกเช่นนี้ไม่รู้เมื่อใดที่พวกพวามันจะดีเข้ามาทางใต้”

“จ๊ะอา” ลูกทวดตอบแล้วนึกถึงข่าวคราวที่กระแสนกระสายมาถึงหมู่บ้านในหุบเขาริมทะเลแห่งนี้ ข่าวการบุกขึ้นแผ่นดินใหม่ที่เพิ่งก่อตั้งมาได้ไม่ถึงสามปีของทัพพม่า ซึ่งกำลังเตรียมทัพเพื่อรุกเข้าตีด้านเจดีย์สามองค์และหัวเมืองทางเหนือ แต่ไม่รวมถึงหัวเมืองทางใต้ อย่างน้อยนั่นก็คือสิ่งที่พรานธรรพ์รับรู้จากเหล่าประมง

“ที่นี่ก็ลากหมูป่าตัวนี้กลับกระท่อมซะ คำนึงกับข้าจะได้มีเนื้อหมูไว้กิน” พรานธรรพ์ยิ้มให้กับเด็กหนุ่ม

“จ๊ะอา” เด็กหนุ่มผู้มีชื่อซึ่งแปลความหมายได้ว่านายพราน ยิ้มรับคำสั่งอาด้วยใบหน้าที่ชื่น

กระท่อมกลางป่าของพรานไพรตั้งอยู่บนเขาเล็ก ๆ ลูกหนึ่ง ที่เมื่อมองจากช่องหน้าต่างด้านหลังจะเห็นทิวทัศน์ของท้องทะเลสีครามทอดตัวแผ่กว้างอยู่ไกลแนวสุมทุมพุ่มไม้ออกไป ด้วยบรรยากาศที่ร่มรื่นของแมกไม้มานานาชนิดที่มีอายุเก่าแก่มาเนิ่นนานกว่ายุคสมัยของพรานต่างวัยสองคน ผสานด้วยเสียงร้องของนกตัวเล็ก ๆ และสัตว์ป่าน้อย ๆ ที่คอยเป็นเพื่อน ทั้งตัวพรานวัยกลางคนและเด็กหนุ่มเองไม่เคยรู้สึกว่าการนั่งเฝ้าในชีวิตรูปามากกว่าความสงบที่อยู่เบื้องหน้า

พรานป่าสองวัยเดินผ่านป่ากลับมาถึงกระท่อมพวกตน ขณะที่บนป่าของทั้งคู่สอดดานหาหมูป่าหนักกว่าร้อยชั่ง

เปลวควันพวยพุ่งขึ้นสู่แมกไม้ด้านบนจากกองฟืนที่ถูกจุดขึ้น เด็กหนุ่มทำหน้าที่คอยหาฟืน มาสุมไฟ และคอยคุมิให้ดับ ขณะที่ผู้เป็นอากำลังชำแหละเนื้อหมูอยู่ด้านหลังของกระท่อมบนตอไม้ขนาดใหญ่ที่ตะเอนจากวงปีแล้วอาของเด็กหนุ่มบอกว่าไม้ต้นนี้ ก่อนถูกโค่นคงมีอายุไม่ต่ำกว่าร้อยปีมีผีวน

“หมูป่าตัวนี้เนื้อเหนียวใช้ได้ทีเดียวนะ เอ็งว่าไงไหม ?”

เด็กหนุ่มเงยหน้าขึ้นจากเนื้อ
ส่วนน้องของหนูป่า ก่อนตอบ

“ล๊ะอา”

ไฟเริ่มมอด ขณะที่เนื้อหมูพร่องลงไป
ทั้งสองอาหลานต่างอึ้งหน้ากันเพียงพอ เหลือทิ้งไว้
แต่ส่วนท้องและหน้าอก ซึ่งจะไปตากแห้งเก็บไว้เป็น
เสบียงยามเข้าป่าหรือไปต่างเมืองต่อไป แดดยามเย็นเริ่ม
ทอดแสงลงเหนือหุบเขา เปลี่ยนป่าให้กลายเป็นสีส้มอ่อน ๆ มี
เสียงคลื่นทะเลซาซัดอยู่เบื้อง ๆ

“หากบ้านป่าดำเป็นเช่นนี้ไปตลอดก็คงดีนะอาจร” ลุทกะ
เอนหลังลงกับแคร่ได้ร่มไม้ใหญ่ พรานธรรเสียวมามองจากกองฟืนที่
ใกล้มอด สีหน้าและแววตา บอกความนัยบางอย่างก่อนจะเอ่ยคำ

“ชีวิตของเจ็งกับข้า อย่าไปหมายให้มันเป็นดังหวังนักเลย ลุทกะ”

ลุทกะเงยขึ้นมองผ่านกิ่งก้านและบานใบ ยังท้องฟ้ายามหัวค่ำ

“ฉันมักจะฝันเสมอจนะอาจร”

“เรื่องอะไรล่ะ ?” พรานธรรลุ้ไปหยิบฟืนมาเติมไฟ

“เรื่องสมัยฉันยังเด็ก ฉันฝันเห็นชายหลายคนมารุมจับตัวฉัน แล้วก็ชายอีกคนที่กำลังจะเข้ามาช่วยฉันถูกฆ่าตาย” เด็กหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบโดยไม่เห็นว่าผู้เป็นอาของตนมีสีหน้าที่ซีดลงเล็กน้อย

“แล้วไง ?”

“แล้วฉันก็ตื่นนะสิ” ลูทกะผงกหัวขึ้น ในขณะที่ตนกำลังจะเขยิบลุกขึ้นมั่ง บางสิ่งในทิศทางด้านหลังที่เป็นเงาอวาก็ทำให้พยานรลุกพรวดขึ้นพร้อมกับสีหน้าที่เปลี่ยนไป

“อะไรไรอาทร ?”

ฝ่ายอาของลูทกะไม่ตอบคำถามชาย แต่กลับเดินไปยังทิศของเงาอว ลูทกะมองตามพยานรด้วยสีหน้าสงสัย พลังลุกขึ้นแล้วหันกลับไปมองสิ่งที่อาของตนกำลังมอง

กำลังไปจากแนวต้นไม้แคระผาสูง แสงคบเพลิงจากกองเรือของข้าศึกกำลังลอยลำอยู่ในทะเล

“นั่นมันกองเรือของผู้ใดกันอาทร !!”

“พวกพม่ารามัญยังไล่ลูทกะ มันบุกมาถึงแผ่นดินทางใต้แล้ว”

ขุนศึกพม่าวัยหนุ่มผู้หนึ่งกำลังยืนอยู่บนดาดฟ้าเรือ มองผ่านรั้วทอง
หลากสีที่ประดับอยู่เหนือไพร่พลนับหมื่นพันของกองทัพ ทั้งทัพเรือและทัพบก
ที่อีกไม่กี่เพลาจะเคลื่อนขึ้นสู่แผ่นดิน ซึ่งเคยเสียเอกราชแก่อาณาจักรพุกาม
แดนดินถิ่นเกิดของตนถึงสองครั้งสองครา

ขุนศึกพม่ายืนหลังตรงด้วยรูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าขาวสะอาดอันแสง
จันทร์ มีจมูกโด่งเป็นสันยาวลงมาบรรจบกับริมฝีปากบาง

คลื่นลมปะทะใบหน้า สะบัดผ้าโพกที่ศีรษะให้ปลิวไสว ในความ
เงิบงันที่ซุกซ่อนความอึกเขม กำลังเดินเรืออยู่ในหัวใจของขุนศึกพม่า เมา
ทะมึนของแผ่นดินที่ทอดตัวยู่เบื้องหน้าคือความหมายหลายอย่างต่อตัวขุนศึก
พม่า นอกเหนือจากหน้าที่ต่อเจ้าเหนือหัวและแผ่นดิน

เสียงฝีเท้าดังขึ้นจากเบื้องหลัง ขุนศึกพม่าหันไปแล้วเห็นชาย
วัยกลางคนแต่งกายในชุดเสื้อเกราะของแม่ทัพ กำลังเดินมาตามดาดฟ้าเรือ
ตรงมาที่ตน

“คลื่นลมเช่นนี้ทำให้นึกถึงคำกล่าวที่ว่าคลื่นลมมักจะสงบก่อนพายุ
ใหญ่จะมาที่เดียวนะ” เก่งห้วนแมงยืมมหาสีหะสุระ แม่ทัพแรกของพม่าเอ่ยขึ้น

ขุนศึกพม่าหันไปมองแม่ทัพผู้ได้ตำแหน่งจากโทษอาญาของแมงยืม-
แมงชองกยอ แม่ทัพคนก่อนที่ไม่สามารถจัดหาเสบียงให้แก่ไพร่พลได้ทันต้อง
ตามพระราชประสงค์ของพระเจ้าโพธิพญา^๒ แต่ครั้งที่รั้งทัพอยู่ที่เมืองเมาะตะมะ
เจ้าเหนือหัวผู้ทรงหมายจะทำศึกให้เอ็กเกริกเสียยิ่งกว่าคราวศึกช้างเผือกของ
พระเจ้าบาเยนองจ่อเดงนรธา^๓

^๒ พระเจ้าโพธิพญา เป็นพระนามอีกพระนามหนึ่งของพระเจ้าปดุง

^๓ หมายถึง พระเจ้าบุเรงนอง ซึ่งคนสยามเรียกเพี้ยนมาจาก “บาเยนองจ่อเดงนรธา” เป็น
“บุเรงนองจ่อถึงนรธา”

ขุนศึกพม่าพยักหน้ารับคำ เงยขึ้นมองเบื้องบน ยังท้องฟ้าที่กลาด
เกลื่อนด้วยดาว แล้วหันกลับลงมามองกำปั้นรบกว่า ๑๕ ลำ

“หากพ่อของข้าได้มาเห็นภาพนี้ด้วยตา ท่านคงตื่นตันมิใช่น้อย”
ขุนศึกพม่าเอ่ยตอบ

“ใช่ คิดถึงพ่อของเจ้าคราใด ข้านี้ต้องเจ็บแค้นด้วยไม่อาจค้นหา
ตัวอ้ายทหารพระยาตากนั้นได้” เกงหวุ่นแมงยี่มมหาสีหะสุระพูดแล้วฟาดฝ่ามือ
ลงกับกราบเรือ

“ลางที่ศึกในครั้งนี้ อาจทำให้ท่านอาภักข์สามดังใจ” ขุนศึกพม่า
กล่าวคำด้วยใบหน้าที่วาดหวัง

เกงหวุ่นแมงยี่มมหาสีหะสุระมองท้องฟ้าตามขุนศึกหนุ่มข้างกาย
ก่อนพูดขึ้นบ้าง

“ข้าก็หวังให้มันเป็นเช่นนั้น”

ความเงียบระหว่างขุนศึกพม่าและแม่ทัพต่อการครุ่นคิดถึงสิ่งที่ต่าง
อยู่ในใจ ผ่านไปครู่ใหญ่ ครั้นเกงหวุ่นแมงยี่มมหาสีหะสุระก็เอ่ยขึ้น

“อุนซาน”

ขุนศึกพม่าผู้มีนามว่าอุนซานหันมา

“เจ้ามั่นใจเพียงใดว่าจะทำการสำเร็จได้ต้องตามพระประสงค์ของ
เจ้าอมรปุระ”

อุนซานมองเลยจากชายหาดไปยังอีกฝั่ง ซึ่งเป็นบ้านเกิดของตน

“ข้ามั่นใจว่าจะสามารถติดตามหาคัมภีร์นั้นมาได้ในที่สุด เพื่อ
เจ้าเหนือหัวและท่านพ่อเอง”

เกงหวุ่นแมงยี่มมหาสีหะสุระพยักหน้า

“ข้าสละयरันัก ว่าคัมภีร์ที่เ็งว่าสามารถชนะข้าศึกได้นับหมื่น
จริง ๆ ละหรือ ?”

อุณชานไม่ได้ตอบ แต่แวตตาที่เชื่อมั่นนั้นบ่งบอกคำตอบได้อย่างดี
คัมภีร์โบราณของชาวฮินดูที่เชื่อกันว่า หากผู้ใดศึกษาจนแตกฉานในคัมภีร์และ
มนสิการทำความเข้าใจให้เจนจบ คนผู้นั้นจะสามารถ

มีชัยเหนือข้าศึกนับพันนับหมื่น คัมภีร์ที่จะ
คือความยิ่งใหญ่แด่แผ่นดินอังวะให้ประกาศ

แสนยานุภาพไปจนจบมหาสมุทร และแผ่นดินทั่วทั้งสิบทิศเหมือนเมื่อครั้งการ
ทำศึกของพระเจ้าบาเยนองจ่อเดงนรธา หากเพียงแต่ตนสามารถสืบเสาะหา
อดีตขุนศึกพระยาตากผู้ครอบครองคัมภีร์พิชัยสงครามที่มีชื่อว่าธนูเวทนั้นได้

ศิวอียาบ

...๓...

พ่อใหญ่ที่ทำหน้าที่เป็นผู้ใหญ่ของหมู่บ้านปาดำเป็นชายร่างใหญ่ ใบหน้าเต็มไปด้วยหนวดเคราไม่แตกต่างกับพรานธรร แม้รูปร่างอาจไม่กำยำเท่า แต่ความเป็นผู้นำของชาวบ้านปาดำก็ทำให้ลูกทุกคนที่รู้จักนับถือชายผู้นี้ รองลงมาจากอาของตนเองไม่ได้

ข้างกายพ่อใหญ่มีชายชราผู้หนึ่ง ผมห่นยาวรุงรัง ห้อยสร้อยประคำ และมั่งกั่มหนามึ่งเหมือนกำลังหลับอยู่ตลอดเวลา ชายชราผู้นี้ก็คือพ่อปู่ของหมู่บ้าน ผู้คอยทำหน้าที่ติดต่อกับผีเจ้าป่าเจ้าเขาที่ปกปักรักษาหมู่บ้าน ไม่มีผู้ใดในบ้านปาดำรู้ที่มาของชายต่างวัยสองคนนี้นัก รู้เพียงว่าสองคนนี้อยู่กันมา ตั้งแต่ตอนที่สร้างบ้านปาดำขึ้นแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยาแตกแล้ว

ถัดจากพ่อปู่ ด้านหลังของพ่อใหญ่คือนวล เด็กสาวผิวเข้มที่เป็นลูกสาวคนเดียวของหัวหน้าหมู่บ้านปาดำ เด็กสาวซึ่งมีผมดำขลับ ดวงหน้างดงามราวถูกปั้นแต่งโดยรุกขเทวดา ทั้งคิ้วที่โค้งโค้งดุจคันศร ริมฝีปากสีกุหลาบที่เรียวบาง ตลอดเวลาที่พ่อใหญ่ทั้งสามปรึกษากันเรื่องทัพพม่าบุกมาที่ดินแดนทางใต้ ทั้งนวลและลูกทุกคนจะลอบสบตาเป็นพัก ๆ ก่อนหลบตา

“การที่มันยกกองเรือมาถึงที่นี่ได้ ย่อมหมายความว่าเมืองกระบุรี คงไม่พ้นโดนตีแตกแล้วเป็นแน่” อาของลูกทะเลย์บอก

“ถ้าเป็นเยี่ยงนั้น ไม่แค่นั้นบ้านปาดำคงถูกบดขยี้ไม่เหลือ”

* เมืองกระบุรี เป็นเมืองชายแดนทางทิศใต้ ปัจจุบันเป็นอำเภอหนึ่งในจังหวัดระนอง ถือเป็นหน้าด่านก่อนตีเข้าสยามในยุคสมัยโบราณ ผ่านแนวเทือกเขาตะนาวศรี

คำพูดจากปากพ่อใหญ่ทำเอาทั้งลูกกะและนวลเงยหน้าขึ้นด้วยความ
ตกใจ สองหนุ่มสาวหันมามองหน้ากันทันที

อาของลูกกะสายหน้า ก่อนบ่นพึมพำพอให้ได้ยินกับตัวเอง “ไหน
จะศึกทางกาญจนบุรีกับเชียงแสนอีก”

“นี่พวกพม่ามันคงหมายจะบดขยี้กรุงรัตนโกสินทร์ให้จงได้เลยสินะ”
พ่อใหญ่พาดก้านลงกับพื้นเรือนตนเอง

“อย่าเพิ่งโมโหไปเลยพ่อใหญ่ ตรงที่ฉันเชื่อว่าป่านนี้ทัพหลวงน่าจะ
ทราบข่าวจากกองอาทมาต* แล้วกระมัง”

“ฉันก็หวังให้เป็นเยี่ยงนั้น มิเช่นนั้นบ้านป่าดำต้องเข้าศึกโดยลำพัง
เป็นแน่”

“พ่อใหญ่คิดจะนำกำลังชาวบ้านเข้าสู่กับพม่าหรือ ?” พรานธรรมา
สีหน้าแปลกใจ

“ทำไมถึงจะไม่ได้ล่ะ พ่ออดีตนายกพระยาตาก”

เสียงยานคางเนิบ ๆ ของพ่อปู่ดังขึ้นทั้งที่ก้มหน้ามมเฝ้าปกปิดใบหน้า
อยู่

“ก็ด้วยเหตุที่เห็น ๆ กันอยู่นะสิ ชาวป่าดำส่วนใหญ่ล้วนเป็น
ชาวบ้านที่อพยพหนีพม่ามาครั้งกรุงแตกทั้งนั้น มิใช่มีผู้คนเท่านั้นที่เคยสู้รบ และ
ยิ่งน้อยไปอีกที่เคยเข้าร่วมทัพ”

พ่อปู่ค่อย ๆ เงยหน้าขึ้น แวดตาหลังม่านคิ้วที่ขึ้นดกดูราวกับฤๅษีไพร
ผู้ทรงภูมิแห่งป่าหิมพานต์

“ถ้าเช่นนั้นนี่เป็นเพลานี้พวกนั้นจะได้รู้จักการสู้รบมิใช่หรือ พ่อ
พรานไพร” พ่อปู่กล่าวเนิบ ๆ ตามลีลา ที่คำพูดทำเอาอาของลูกกะยากที่จะ
ต่อคำ “รีถ้าเอ็งห้วนเกรงนัก ทำไมมีฝึกสอนพวกชาวบ้านหรือพ่อใหญ่ให้รู้วิชา
อย่างที่เอ็งสอนอ้ายลูกกะมันบ้างเล่า” พ่อปู่พูดต่อ

---

* กองอาทมาต เป็นกองอาสาที่คอยทำหน้าที่สืบข่าวเข้าศึก ส่วนใหญ่เป็นชาวมอญ

ลูทกะมองหน้าอาของตน พลันก็เห็นสีหน้าของความลำบากใจ

“อนุรเวทนาใช้คัมภีร์ที่จะฝึกสอนได้โดยง่ายต่อคนทั่วไป” พรานธร
ตอบคำเบา ๆ

“เอ็งจะบอกว่าแม้ในยามศึกที่คนสยامด้วยกันกำลังจะถูกฆ่ากระนั้นรี
พรานธร” แวดตาที่ยากหยั่งอารมณ์ดูนั้นจ้องมองอาของลูทกะอย่างจะทะลุเข้า
ไปถึงเนื้อใน

พรานธรหลบตา แล้วมองออกไปที่บานหน้าต่าง ซึ่งมองเห็นความ
มืดของป่าภายนอกและแสงคบที่โหลมาเป็นทาง

“พวกชาวบ้านท่าจะรู้กันแล้วกระมัง” พรานธรเอ่ยขึ้น พ่อใหญ่ลูก
ขึ้นหันไปดู

นอกกระท่อม ชาวบ้านที่ส่วนใหญ่เป็นผู้ใหญ่ในวัยกลางคนเฉกเช่น
เดียวกับพรานธรและพ่อใหญ่ มีวัยหนุ่มที่เป็นเด็กรุ่น ๆ ลูทกะและนวลอยู่
ไม่กี่คน ที่ล้วนแล้วแต่ถือกำเนิดขึ้นมาหลังสิ้นกรุงศรีฯ ทั้งนั้น

“พวกเอ็งแห่มาทำไมกัน?”

พ่อใหญ่ถามเข้ากับพวกชาวบ้าน ชายที่เดินนำเป็นชายร่างท้วม ใน
มือถือดาบเก่าคร่ำ บนลำตัวลึกลงแผ่นกลางอก รู้จักกันในชื่อช้าง อ้ายช้าง
ก้าวออกมายืนกลางลาน แล้วขีดหน้าพูดขึ้น

“พวกข้ารู้ข่าวพวกพม่า หมายถึงมารวมตัวเพื่อไปสู้กับพวกมัน”

สิ้นคำ พ่อปู่ก็หัวเราะเบา ๆ ออกมา เสียงหัวเราะที่ทำให้ชายร่าง
ท้วมชักสั่นหน้าด้วยความไม่พอใจ

“พ่อปู่ขึ้นเรื่องอันใดหรือ?”

“ข้าขึ้นที่ก่อนหน้านี้นี้คนที่คิดว่าบ้านป่าดงเราไม่ควรไปสู้กับพวกพม่า
แต่ควรหัวหดเอาตัวรอดนะสิ”

“มันผู้ใดกันที่คิดเช่นนั้น !!”

อ้ายช้างตวาดลั่น ลูทกะโห่สะขึ้นทันใด ขยับจะเอ่ยปากท้วง แต่
พรานธรยื่นมือมาขวางไว้

“ข้าเอง” พรานธรรตตอบด้วยน้ำเสียงมัน อ้ายข้างหันขวับมามองด้วย
แวตากรอชิง ก่อนค่อย ๆ ละลายกลายเป็นการหยั่งเชิงด้วยการหรีด้า แล้ว
จึงพูด

“ที่แท้ก็พี่พรานนั่นหรือ !!”

“ใช่” พรานธรรตตอบ ก้าวลงจากกระท่อมของพ่อใหญ่มายืนประจัน
หน้ากับอ้ายข้าง ที่มีรูปร่างหนากว่า แต่ไม่บึกบึนเท่า ชายทั้งสองจ้องตาหยั่ง
เชิงกันครู่หนึ่ง ก่อนที่อ้ายข้างจะเป็นฝ่ายหลบสายตา แล้วพูดขึ้น

“เหตุใดพี่พรานจึงคิดว่าเรามีควรไปสู้กับพวกข้าศึกที่รุกรานแผ่นดิน”

“ใช่ ๆ ๆ” เสียงตอบรับจากชาวบ้านดังขึ้น แม้จะไม่ทั้งหมด แต่ก็
ดังพอ พรานธรรตวาดสายตามองใบหน้าของชาวป่าดำ

“ในที่นี่ พวกเอ็งมีสักกี่คนที่เคยฆ่าพวกพม่า เคยต้องต่อสู้เอาชีวิตรอดในสนามรบ !!”

คำถามที่ออกมาจากน้ำเสียงที่กร้าวแต่นั้นทำเอาชาวบ้านป่าดำ
ชะงักไป กระทั่งอ้ายข้างที่เป็นผู้นำชาวบ้านขึ้นมาก็ยังขยับถอยไปก้าวหนึ่ง

“เอ็งล่ะ อ้ายข้าง” พรานธรรตหันมาถาม อ้ายข้างหมดท่าทางที่
กระเหี้ยนกระหือรือเมื่อไม่กี่นาทีก่อนลงไปทันที ก่อนจะอ้อมแอ้มตอบ

“ก็เคยบ้าง”

“ก็ศพ ก็ร่าง”

“เอ่อ...”

“พรานธรรต เรื่องนั้นไม่ใช่เพลลาที่เราจะนำมาเถียงกันกระมัง” พ่อใหญ่
พูดปรามขึ้นเบา ๆ แต่อาของลูทกะหันกลับไปมองเพียงครู่เดียว แล้วหันกลับ
มาจ้องชาวป่าดำ

“หากพวกเอ็งไม่เคยมีใครสู้รบ ไม่มีเคยมีใครจับดาบเพื่อฟาดฟัน
ศัตรู พวกเอ็งคิดว่าหากออกไปสู้รบกับข้าศึกที่ชำนานญกว่าจะเป็นการกำชัยนะ”

“แต่อย่างน้อยเราก็ได้สู้” เสียงจากอ้ายข้างแผ่วตอบแทรกขึ้นมาอีก
พรานธรรตไม่เพียงแต่จะเหลือบมองดูด้วยซ้ำ ก่อนจะกล่าวต่อไป

“พวกเงืงในที่นี้ต่างก็เคยต้องสูญเสียญาติพี่น้องเมื่อครั้งลี้ภัยต่างถิ่นนี้มาสร้างตัวที่นี้ด้วยกันทั้งนั้น ลางคนก็เคยเป็นเชลย ลางคนก็เคยต้องเห็นคนที่ตนรักถูกฆ่าต่อหน้า ข้าอยากรู้กันว่าเมื่อมีศึกมาประชิดเช่นนี้อีก พวกเงืงอยากให่ภาพเช่นนั้นมันกลับมาอีกรึเิง !!”

ไม่มีผู้ใดตอบคำพรานธรร ทุกคนต่างก้มมองหน้ากันไปมาในแสงคบในความเงืงที่ก่อเกิดลงบนความขัดแย้ง พ่อปู่หมอมือประจําหมู่บ้านเดินออกมาลางลาง เอย่ด้วยน้ำเสียงเช่นเดิม แต่กลับมีความกังวลานพอที่จะดังเข้าไปในโสตประสาทของทุกคน

“หากสิ่งที่พรานธรรกลัวว่าจะเกิดขึ้นคือการสูญเสียของชาวป่าดำทำไมพ่อพรานถึงไม่ยอมมอบอาวุธให้พวกเราไว้ต่อต้านศัตรูละ”

“อาวุธอันใด ?” อ้ายข้าถามขึ้นทันทีและคำถามนั้นก็จุดประกายความกระหายเข้าสงครามในใจชาวบ้านที่เริ่มมอดให้กระเพื่อมอีกครั้ง ทุกสายตาจับจ้องที่อาของลูทกะผู้เดียว

พรานธรรหันไปมองฤกษ์เเม่ด้วยแววตาที่ลูทกะรู้เพียงคนเดียวว่านั่นเป็นแววตาที่ใช้สำหรับจับจ้องเหยื่อก่อนลงมือสังหารทุกครั้ง ลูทกะรู้สึกเย็นสันหลังวาบที่เห็นแววตาคุ่นั้นของอา แต่พ่อปู่ดูเหมือนจะไม่กลัว กลับจ้องตอบอย่างไม่สะทกสะท้าน

พรานธรรค่อย ๆ ผ่อนลมหายใจคล้ายจะชมอารมณ์ที่กำลังคุกรุ่นจากนั้นพรานธรรจึงพูดขึ้น

“สิ่งที่ข้ามีให้ได้เป็นอาวุธอันใด เป็นแต่เพียงวิชาที่ติดตัวถ่ายทอดกันมาในหมู่ตระกูลเท่านั้น”

“หมายความว่าพวกฉันไม่มีบุญพอที่จะรู้มันหรือ ?” อ้ายข้างตอบคำ

“ไม่ใช่ไม่มีบุญหรือมีคู่ควร แต่เพราะต่อให้รู้ก็ได้เป็นหลักประกันที่พวกเงืงจะมีชัย เช่นในตำราพิชัยยุทธที่กล่าวว่า การเอาชนะเหนือข้าศึกโดยไม่

ต้องเสียเลือดเนื้อคือการศึกที่เยี่ยงยอดที่สุด การหลบหลีกเมื่อรู้ว่าไม่อาจต่อกร
จึงไม่ใช่การขี้ขลาด เช่นในสมัยของพระมหากษัตริย์ราชานั้นล่ะ”

“หึ ๆ” เสียงหัวเราะเย้ยหยันจากพ่อปู่ดังขึ้นมาอีก “แต่สมัยพระ-
มหากษัตริย์ราชาก็หาได้มีศักดิ์ศรีจนองค์ดำต้องลุกขึ้นมากอบกู้มิใช่หรือพ่อพราน”

“นี่พ่อปู่จะเถียงกับฉันเรื่องประวัติยุทธวิธีไหม เราจะได้เถียงกัน แล้ว
ปล่อยให้ชาวบ้านกลับไป”

ชายสองคนจ้องตาโต้ตอบกัน อีกครั้งที่พ่อใหญ่เป็นผู้ไล่เกลี้ย

“เอาเถิด ๆ ยามนี้ เราชาวป่าดำอย่ามาทะเลาะกันเองเลย ที่ควร
คิดต่อไปคือพวกเขาจะเอาอย่างไรมากกว่า ข้าว่าหนทางที่ดีที่สุดคือเอาเสียงข้าง
มากเป็นหลัก พวกท่านว่าอย่างไร?”

พ่อปู่พยักหน้าช้า ๆ ส่วนอาของลูทกะไม่ตอบสักคำ

“เช่นนั้น ฉันจะถือว่าพรานธเห็นด้วยในข้อเสนอฉันนะ”

“ฉันไม่ขอมีส่วน” พรานธตอบดัดบททันที แล้วหันมาที่ลูทกะ
“ไป!”

ลูทกะก้าวตามหลังอาของตน มิวายจะทอดสายตาหันกลับไปมอง
นวล ขณะที่พ่อของนางกำลังพูดกับชาวบ้านถึงการเข้าสู่ศึกที่กำลังจะเกิดขึ้น

๒ มาเร็วกองอาทมาตจากกระบุรีหื้อผีทำเต็มเหยียดทันทีที่รู้แน่ว่าเสียเมืองให้กับทัพแรกของกองหนุนเมื่อยี่มมหาสีหะสุระ มาถึงขานกรุงธนบุรีศรีมหาสมุทรขณะที่การประชุมของลูกบ้านป่าดํากับพรานธรรได้จบสิ้นลง

ทหารรักษาป่าอมวิไชยประสิทธิ์ทางฝั่งกรุงธนบุรีได้รับแจ้งการมาถึงของม้าเร็วกระบุรีที่เร่งลี้วมาแทบไม่ได้หยุดพักในยามสี่ทุ่มของค่ำคืนแห่งการเปิดศึก เสียงฆ้องเคาะปาวดั่งประกาศไปทั่วกรุง ปลุกชาวพระนครและทหารยามรักษาวัง ทั้งวังหลวงและวังหน้าให้สะดุ้งตื่นกายขึ้นมาสดับรับฟังข่าวร้ายที่แพร่ไปอย่างรวดเร็วราวกับไฟท่วมทุ่ง ไม่ทันพินยามหกทุ่ม ชาวการยกทัพของพม่าที่มีไพร่พลกว่าหมื่นของกองหนุนเมื่อยี่มมหาสีหะสุระก็รับรู้กันทั่วทั้งกรุงเทพฯ

นับแต่เมื่อวันอาทิตย์ เดือนสิบสองล่วงมาแล้ว กองอาทมาตของมอญได้จับทหารพม่าที่ลักลอบเข้ามาสืบข่าวได้หนึ่งกองแล้วทำการสอบสวนจนได้ความว่าทัพพม่าที่รั้งทัพอยู่มาะตะมะ มีเจตนาที่จะรุกเข้าขอบขันขี้มาของสมเด็จพระบรมราชาธิราชวรามาธิปัตย์

ทันทีที่ข่าวการรุกรานของทัพพม่ารู้แจ้งถึงพระเนตรพระกรรณสมเด็จพระบรมราชาธิราชวรามาธิปัตย์ก็ทรงจัดประชุมปรึกษาหารือร่วมกับสมเด็จพระบวรราชเจ้า มหาสุรสิงหนาท กรมพระราชวังบวรสถานมงคล และเหล่ามหาเสนาอำมาตย์ พระสมุหกลาโหม พระสมุหนายก ถึงแผนการที่จะเตรียมรับการรุกของทัพพระเจ้าโพธิพญาจากกรุงอมรปุระ

“รวมเข้ากับข่าวจากทางด้านเจดีย์สามองค์ เชียงแสน นี่เท่ากับพวกพม่าลามัณฆมันรุกเข้าขอบเขตขันขี้มาแทบทุกทางแล้วพระพุทธเจ้าค่ะ” พระสมุหกลาโหมในฐานะผู้บัญชาการหัวเมืองทางใต้ซึ่งรับข่าวการรุกผ่านเมืองกระบุรีเข้าทางชุมพรของทัพกองหนุนเมื่อยี่มมหาสีหะสุระ กราบบังคมทูลขึ้น

“ไพร่พลของพม่าครั้งนี้มีจำนวนเท่าใด?” สมเด็จพระบรมราชาธิราช
รามธิบดี ตรัสถามสมเด็จพระบวรราชเจ้า มหาสุรสิงหนาท

“หากวัดจำนวนจากทัพพม่าที่รุกเข้าทางด่านเจดีย์สามองค์ เพลานี้
ก็มีไพร่พลกว่าแปดหมื่นเก้าพันคนแล้วพระพุทธเจ้าค่ะ” กรมพระราชวังบวร-
สถานมงคล กราบทูลตอบ

“ดูที่ครั้งนี้พระเจ้าปดุงคงจะหมายตีเอากรุงเทพฯ เราหักลงให้จงได้” สมเด็จพระบรมราชาธิราชรามาธิบดีศรีสัตนาคนหุตอภัยไชยสงครามได้หมายไปยังผู้ใด พระองค์ทรงฝันพระพักตร์ไปยังสมเด็จพระบรมราชาเจ้าฯ อีกครั้ง

“ไพร่พลของเราวมแล้วได้เป็นจำนวนเท่าใด ?”

“เพียงเจ็ดหมื่นเศษพระพุทธเจ้าค่ะ”

“เจ้ามีความคิดอ่านประการใด ?”

“ข้าพระองค์ตรองดูแล้วพระพุทธเจ้าค่ะ ด้วยจำนวนทัพที่น้อยกว่าของเรา หนทางเดียวที่เราจะต้านศึกพม่าในครั้งนี้คือทุ่มกำลังไปที่ด่านเจดีย์สามองค์ทางกาญจนบุรีกับกรุงเชียงใหม่ พระพุทธเจ้าค่ะ” สมเด็จพระบรมราชาเจ้า มหาสุรสิงหนาท กราบพูลตอบ

“เจ้าหมายให้เราทิ้งหัวเมืองทางใต้ไว้ก่อนกระนั้นหรือ ?”

“พระพุทธเจ้าค่ะ”

สมเด็จพระบรมราชาธิราชรามาธิบดีนั่งพระทัยอยู่ครู่ ก่อนทรงเงยพระพักตร์ขึ้นมายังพระสมุหกลาโหม แล้วตรัสถาม

“พระกลาโหม เจ้าเมืองปัตตานียังคงมีที่ทำคิดแข็งเมืองต่อเราอยู่หรือไม่ ?”

พระสมุหกลาโหมกราบบังคมพูลตอบ

“ข้าพเจ้าได้ศึกที่ข้าพระพุทธเจ้าได้ลอบส่งเข้าไปยังมอญอจางใจในท่าที่ได้พระพุทธเจ้าค่ะ ว่างที่ การศึกครั้งนี้เจ้าปัตตานีอาจจะถือเป็นโอกาสในการแข็งเมืองก็เป็นได้พระพุทธเจ้าค่ะ”

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าเห็นว่าเราควรจะละหัวเมืองปัตตานีได้ไปก่อนตามที่กรมพระราชวังบวรฯ เสนอหรือไม่ ?”

พระสมุหกลาโหมเงยขึ้นสบพระพักตร์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และกรมพระราชวังบวรสถานมงคล ทั้งตัวเองและพระสมุหนายกต่างก็เคยเป็นพระสหายร่วมรบด้วยกันมาแต่ครั้งแผ่นดินกรุงธนบุรีของสมเด็จพระเจ้าตากสินด้วยกัน

“พระพุทธเจ้าคะ” พระสมุหกลาโหม
กราบบังคมทูลตอบ “ข้าพระพุทธเจ้า
เห็นด้วยแก่สมเด็จพระบวรราชเจ้า
พระพุทธเจ้าคะ”

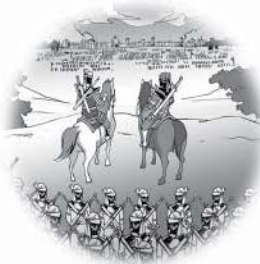
สมเด็จพระบรมราชาธิราช-
รามาธิบดีทรงอยู่ในภวังค์พระทัย ทิวทัศน์
หน้าที่ประชุมต่างเจียบกริบ หาได้มีผู้ใดกล้าเอื้อนเอ่ยระคายพระกระสแล เพลา
ผ่านไปชั่วครู่ พระองค์ก็ตรัสขึ้นเช่นบุรุษที่ตัดสินใจเด็ดขาด

“เออละ เราเห็นชอบด้วยแผนของกรมพระราชวังบวรฯ ทัพของเราจะ
ทุ่มกำลังเข้าป้องกันข้าศึกทางด่านเจดีย์สามองค์ไว้ตามเดิม ด้วยเพราะไทรโยค
คือหน้าด่านที่สำคัญที่สุด แต่จะทิ้งหัวเมืองทางใต้ไปก่อน พระกลาโหม ท่าน
จงเร่งให้คนไปแจ้งแก่เจ้าพระยาานครพัฒน์ และเจ้าเมืองอื่น ๆ ให้รับทราบข่าวนี้
โดยทั่วกันเพื่อกันมิให้มีใจไปเข้าพวกพม่าด้วยกลัวว่าเราจะไม่ยกทัพไปช่วย”

“น้อมรับพระบัญชาพระพุทธเจ้าคะ” พระสมุหกลาโหมกราบบังคม
ทูลตอบ

“ต่อไป เรื่องกลศึก เราเห็นสมควรให้จัดทัพแบ่งออกเป็นสี่ทัพ
ทัพแรก เราจะให้กรมหลวงอนุรักษ์เทเวศร์^๖ เป็นแม่ทัพคุมกำลังหมื่นห้าพันไป
ป้องกันหัวเมืองนครสวรรค์ ทัพสอง กรมพระราชวังบวรฯ จะเป็นผู้คุมทัพ จำนวน
ไพร่พลสามหมื่นรุดขึ้นไปป้องกันทัพหลวงของพระเจ้าปดุงที่ด่านเจดีย์สามองค์”

เหล่าน้าอำมาตย์เสนา พระสมุหกลาโหมและพระสมุหนายก
ต่างก้มหน้าน้อมรับกระแสรับสั่ง

“ทัพที่สาม” พระบาทสมเด็จพระ-
พระบรมราชาธิราชรามาธิบดีที่ ๑

^๖ เจ้าเมืองนครศรีธรรมราช
^๗ กรมพระราชวังหลัง

ตรัสต่อ “ให้เจ้าพระยาธรรมาแลเจ้าพระยายมราชคุมกำลังห้าพัน คอยรักษา
เส้นทางลำเลียงเสบียงให้แก่ทัพสอง แลป้องกันข้าศึกจากทางด้านราชบุรีลงไป
ถึงเพชรบุรี ทัพสุดท้ายเราจะเป็นแม่ทัพเอง คุณกำลังสองหมื่นรังทัพอยู่ที่
พระนครนี้ และจะเร่งขึ้นไปช่วยสมทบทัพที่เราเห็นว่าเริ่มเสียเปรียบ พวกท่าน
คิดเห็นเช่นเราหรือไม่”

เหล่านหาอำมาตย์เสนา พระสมุหกลาโหม และพระสมุหนายกกราบ
บังคมทูลพร้อมกัน

“น้อมรับพระบัญชาพระพุทธเจ้าค่ะ”

“ดี เช่นนั้นก็จงรีบเร่งกลับลงไปบัญชาคำสั่งให้รวบรวมไพร่พลทั่ว
ทั้งราชอาณาจักรโดยเร็วเถิด อย่าให้ได้มีการละทิ้งหย่อนยาน หากตรวจพบ
เราจะลงโทษสถานหนัก”

“พระพุทธเจ้าค่ะ”

“ศึกครั้งนี้ เราจะทำให้เจ้าอมรประจักษ์เห็นว่าสยามหาได้เป็นราช-
อาณาจักรที่เหยียบย่ำได้ตามอำเภอใจอีกต่อไป เราจะหักพระเจ้าโพธิพญา
พระองค์นี้ให้จงได้”

บเสียงคลั่นจากชายฝั่งที่ซาซัดเข้ากระทบโขดหิน กับดวงดาวที่ลอยเด่นอยู่เหนือท้องนภา เสมือนบทกวีขับกล่อมเหล่าชายชาติอินทรีกับผู้ภรรยานกว่าหมื่นชีวิตที่กำลังตระเตรียมสรรพวุธไว้พร้อมการประกาศศึกในวันพรุ่งวันที่ที่ดาราประจำเมืองไชยแสงขึ้น ณ ขอบฟ้า

หนึ่งหมู่กระโจนที่กระจายรายรอบค่ายกองทัพ มีทหารยามรักษาการณ์แน่นหนา ภายในนั้นกำลังมีการประชุมหารือแผนการรบขั้นสุดท้าย มีเกงหวุ่นแมงยี่มมหาสีหะสุระเป็นประธานในที่ประชุมกับทหารลำดับผู้บัญชาการสามนาย ซึ่งประกอบด้วยไชยะตะมันซึ่งเป็นตำแหน่งของนายทหารม้า นันทจอสูในตำแหน่งของปลัดทัพ และสุดท้ายพระยาขว่วรังตำแหน่งนายทัพบัญชากองเรือ ทั้งสามนั่งเรียงต่อกันเป็นแถวเดียวอยู่เบื้องหน้า

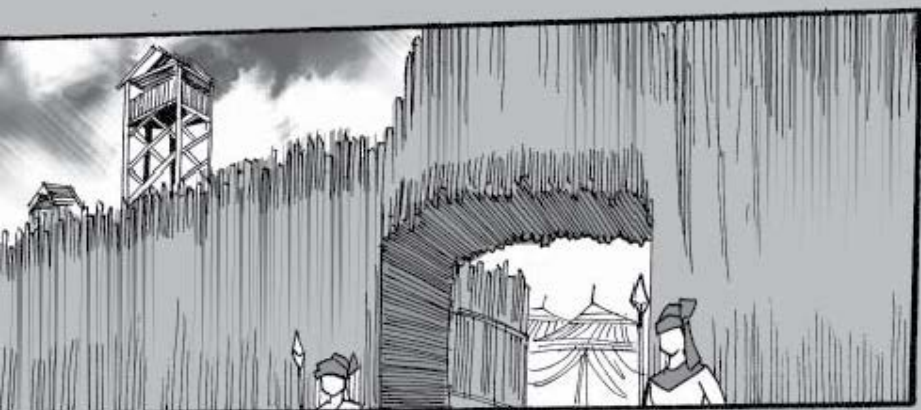
“ยามรุ่งคืบนี้” เกงหวุ่นแมงยี่มมหาสีหะสุระเริ่มต้นขึ้น แม่ทัพกวาดตามองขุนศึกคนสำคัญของทัพที่หนึ่งทั้งสามคน “เราจะขึ้นฝั่งเข้าตีเมืองชุมพรเพื่อยึดเอาหัวเมืองชายทะเลให้จงได้ การศึกที่เมืองกระบี่ที่ผ่านมาข้าไม่หมายให้พวกท่านนำมายุ่งใจ สิ่งที่เกิดขึ้นยามรุ่งเท่านั้นถึงจะตัดสินศึกครั้งนี้ !!”

แม่ทัพภาคใต้ของศึกเก้าทัพประกาศ ก่อนหันหน้ามาที่ทหารหมู่ช้างกาย แล้วหันกลับมาที่เหล่าขุนศึกทั้งสามอีกครั้ง

“แต่ก่อนที่ทัพของเราจะเคลื่อนพลไปอีกไม่กี่ชั่วยาม ข้ามีเรื่องที่ตั้งใจบอกกล่าวแก่ทุกท่านในที่นี้ให้ทราบแจ้งแก่กัน แต่พวกท่านจำเป็นต้องให้สัตย์ต่อหน้าองค์เจ้าเหนือหัวว่าจะไม่แพร่งพรายเรื่องนี้ให้พ้นไปจากกระโจมนี้โดยเด็ดขาด”

นายทหารทั้งสามต่างมองหน้ากันและต่างมีคำถามที่เชื่อว่าส่วนหนึ่งของคำตอบน่าจะอยู่ที่ขุนศึกหมู่ช้างกายแม่ทัพของพวกตนที่นั่งนิ่งไม่ไหวติง

นันทจอสูเอ่ยขึ้นแทนนายทัพอีกสอง ในฐานะผู้มีตำแหน่งรองลงมาจากเกงหวุ่นแมงยี่มมหาสีหะสุระผู้เป็นแม่ทัพ

“เรื่องที่ว่านั้นเกี่ยวข้องกับอะไรกับขุนศึกหนุ่มข้างตัวท่านกงหวุ่นฯ หรือไม่ว่?”

กงหวุ่นแมงเข้มหาสิหะสุระเข้แม้เข้ที่มุ่ปากเด็กโง่

“ผู้ที่อยู่ข้างกายข้านี้ เชื่อว่าพวกท่านอาจจะเคยพบในการประชุม เหน้เสนาบดีกองทัพอ ขุนศึกหนุ่มผู้นี้เป็นลูกชายของสหายข้าเอง ท่านอ๋องขาน ส่วนตัวนั้นชื่ออุนขาน”

ปลัดทัพเบิกตาโพลง น้ำเสียงแปลกใจ

“ท่านอ๋องขานผู้นั้นปะหรือ?”

“เจ้าคะ ท่านนั้นพอจะรู้” อุนขานตอบค้ำแทน

ขุนศึกทั้งสามมองโบน้ำอุนขาน กงหวุ่นแมงเข้มหาสิหะสุระพูดต่อ

“หน้าที่ของอุนขานผู้นี้สำคัญยิ่งต่อทัพของเราและยังถือเป็นพระราสโองการเฉพาะจากพระเจ้าโพธิพญา ที่กระทั้งข้าก็ต้องยอมตาม หากอุนขานปรารถนาสิ่งใดที่จะช่วยให้การงานของมันเป็นลุ่มฤทธิมด เพราะเหตุนี้ข้าจึงหวังให้พวกท่านปฏิบัติตามเสนาข้า เพราะเท่าที่กับท่านได้ปฏิบัติตามพระราสโองการของพระเจ้าโพธิพญาดุจเดียวกัน”

“หน้าที่ของอุนขานหนุ่มคือสิ่งใดรี? ท่านกงหวุ่นฯ” เสียงจากพระยาษาว่า แม่ทัพกองเรือตามจากที่นั้งด้านข้างนั้นพอจะรู้

“คิดว่าพวกท่านคงได้ศึกษาตำราพิชัยสงครามที่กรุงอังวะเรารับมาจากพวกแขกคัมภีร์แล้วไ้หรือไม่ว่?” กงหวุ่นแมงเข้มหาสิหะสุระตอบเป็นเสียงถาม

“ท่านกงหวุ่นฯ หมายถึงคัมภีร์นิติประกาศาติกาหรือมิไ้?” ไ้ยะตะมะมันเข้ขึ้นบ้

“คัมภีร์เล่มนั้นข้าเคยได้ขึ้นมาว่าเป็น คัมภีร์ที่ช่วยให้พระเจ้าบาเยนองจอเจงมธธา มีชัยเหนือศึกทั้งสิบทิศมิไ้หรือ?” พระยาษาว่าเข้ขึ้น

“ข้อนั้นคงหาได้มีผู้ใดจักสามารถพิสูจนได้เจ้าคะ” อุนขานกล่าวแหวกขึ้น “แต่ไ้สิ่งที่ข้านี้ขอต้องการจะกล่าวกับพวกท่านเกี่ยวพันกับคัมภีร์เล่มนั้น

แต่เป็นอีกเล่มย่อยหนึ่งในคัมภีร์นิติประกาศาที่เชื่อว่าได้สูญไปจากเมื่อคราวที่กรุงอโยธยาประกาศเอกราชไม่ขึ้นต่อเราเมื่อสมัยพระเจ้าองค์ดำ”

“เรื่องมันเป็นเช่นไรหรือท่านกงหวุ่น?”

“เรื่องนี้ให้อุนซานเป็นผู้ตอบจะรู้ความเร็วกว่า เพราะผู้พ่อของขุนศึกหนุ่มนี้เกี่ยวข้องโดยตรง”

นายทหารทั้งสามหันมามองขุนศึกหนุ่มอุนซาน

“พวกท่านคงทราบแจ้งแก่ใจ...” อุนซานพูดขึ้น “...ว่าสมเด็จพระมหาอุปราชเมื่อครั้งยังทรงพระเยาว์มีเคยถือพระองค์ดำเสมอเหมือนพระองค์ในฐานะลูกกษัตริย์แต่เพราะพระเจ้าสิบทิศที่ทรงพอใจในโอรสของพระมหาธรรมราชา เจ้าองค์ดำถึงทรงมีชีวิตอยู่สืบทอดต่อมา แต่แทนที่เจ้าองค์ดำจักรำลึกในพระมหากรุณาธิคุณนี้ เมื่อเติบโตใหญ่ พระองค์กลับกำเริบประกาศตนไม่ขึ้นต่อกรุงอังวะและพระเจ้านันทบาฮิน^๔ อีกต่อไป ซึ่งเบื้องหลังการกำเริบครั้งนั้น พวกท่านเองคงทราบดีว่าได้เกิดขึ้นที่เมืองแครง ซึ่งพระมหาเถรคันฉ่องได้ทูลศรัทธาความไปแจ้งแก่องค์ดำนั้นเอง”

อุนซานนิ่งอยู่ชั่วครู่ เหมือนต้องการให้แน่ใจว่าเหล่าเสนากองทัพยังคงตั้งใจฟังในสิ่งที่ตนพูด จากนั้นจึงเอ่ยต่อ

“แต่สิ่งที่หาได้มีผู้ใดล่วงรู้ในยามนี้ จนอีกเมื่อหลายปีต่อมาที่พระมหาอุปราชได้ทรงออกทัพทำศึกยุทธหัตถีกับองค์ดำแล้วพ่ายแพ้ถึงแก่สิ้นพระชนม์ พระเจ้านันทบาฮินได้ทรงเรียกเหล่ามหาอำมาตย์มาไตร่ตรองถึงการวางแผนศึกสงคราม และทรงเรียกให้มีการนำคัมภีร์นิติประกาศาออกมาพร้อมกันด้วยเพื่อใช้ในการวางแผนศึก...”

“...สิ่งที่เกิดขึ้นในคืนนั้นเป็นบันทึกที่บิดาของข้าน้อยได้อ่านจากในหอพระสมุดส่วนพระองค์ สิ่งที่ถูกปิดซ่อนเร้นมากกว่าร้อยปีถูกเปิดเผยต่อข้าน้อยว่าในคืนก่อนที่พระมหาเถรคันฉ่องจะนำความไปแจ้งแก่เจ้าองค์ดำนั้น ศิษย์คนหนึ่งของอดีตพระราชครูได้แอบนำคัมภีร์อีกเล่ม ซึ่งตามสัจแล้ว มีความ

---

^๔ พระนามตามภาษาพม่าของพระเจ้านันทบุเรงกษัตริย์ซึ่งขึ้นครองราชย์ต่อจากพระเจ้าบุเรงนอง

สำคัญยิ่งต่อการศึกมากกว่าคัมภีร์นิติประกาศาด้วยซ้ำ ติดตัวมาถวายแด่
กษัตริย์กรุงศรีฯ ครั้งนั้นด้วย แลคัมภีร์ที่ว่านั้นก็ตกทอดจากสมัยของเจ้าองค์ดำ
ถูกชุกซ่อนรอดพ้นจากเงื้อมมือเจ้าเหนือหัวราชบัลลังก์สืบต่อของเราเรื่อยมา
กระทั่งในการสิ้นกรุงศรีฯ เมื่อสิบแปดปีที่แล้ว ทักษะของท่านอะแซหุ่นก็ได้สืบ
พบที่ตั้งของเรือนที่เก็บซ่อนของคัมภีร์ที่ว่า แต่แล้วก็กลับหลุดลอยไปอีกครึ่ง

“จากนั้นเหล่าเสนาอำมาตย์ชั้นสูง รวมถึงพระราชครูต่างก็เชื่อว่าคง
ไม่มีวันหาพบซึ่งคัมภีร์แม้นบนแผ่นดินกรุงธนบุรีที่เราพยายามทำศึกอยู่หลายครั้ง
เพื่อหาทางเข้ามาสืบข่าวถึงร่องรอยสุดท้ายของคัมภีร์ที่ว่าก็ตามที”

“เจ้ากำลังจะหมายถึงว่าเพราะเหตุนั้นหรือคือสาเหตุตลอดร้อยปี
ผ่านมาที่เราพยายามกำราบสิ้นกรุงอโยธยา อุณชาน ?” เสียงจากพระยาขว่
ถามขึ้น

“เป็นเช่นนั้นเจ้าค่ะ” อุณชานก้มศีรษะตอบ

เสียงพึมพำด้วยความไม่เชื่อดังขึ้น สามนายทัพต่างหันมองหน้ากัน

“ถ้าเช่นนั้น ชาวอันใดที่อะแซหุ่นก็สืบรู้ เมื่อสิบแปดปีก่อนล่วงมา
แล้ว” ปลัดทัพถามบ้าง อุณชานหันไปยังนั้นทจอสู ก่อนตอบคำ

“ทันทีที่พระเจ้าอินทราชาสืบความจรรู้แล้วว่าคัมภีร์ธนุเวทได้
สูญหายไปไหนหลังประกาศไม่ขึ้นตรงต่อกรุงหงสาของพระองค์ดำ พระองค์
ก็ทรงมีพระบัญชาให้กองมหาดเล็กส่วนพระองค์ แลนายทัพซึ่งพูดสยามได้
ออกติดตามเข้าไปในกรุงศรีฯ เพื่อสืบหาคัมภีร์อย่างที่ว่าน้อยได้กล่าวมา เหล่า
นายทัพที่ว่านี้ มีนายกองชาวอ่องที่เป็นปู่ของปู่ทวดข้าน้อยอีกที ได้ปลอมตัว
เข้ามาแทรกซึมในหมู่ชาวสยาม โดยมุ่งไปที่อารามของพระมหาเถรคันฉ่อง
มากที่สุด แต่ก็ไม่พบ กระทั่งการลอบติดตามลูกศิษย์ของอดีตพระราชครูเมื่อ
ตัวมันจะเผยที่ซ่อนก็ยังคงจำนำแหลว จนเมื่อมาเกิดศึกกับพระเจ้าตองอูที่รวม
ทัพกับพวกยะไข่ ก็ริอาททัพเข้ายึดกรุงหงสาแล้วประหารพระเจ้าอินทราชา
ก่อนประกาศยกกรุงอังวะเป็นราชธานีใหม่ของพุกาม ก็ไม่เคยมีผู้ใดในเหล่า
มหาอำมาตย์และเหล่าราชครู เคยได้ยินเรื่องของคัมภีร์ที่ว่าอีกเลย จนเมื่อครา
สิ้นกรุงอโยธยานี้เอง เหล่าเชลยศึกที่เราคุมขังได้บอกเรื่องราวหลายเรื่อง ทั้ง

แหล่งที่ซ่อนสมบัติของพวกเสนาบดี แต่ตัวกับตำราที่ชี้ขงความสยยาม
ต่าง ๆ หนึ่งในนั้นมีเรื่องของคัมภีร์ที่เชื่อกันว่าหายสาบสูญไปแล้ว คัมภีร์นี้ตก
ไปอยู่ในมือนือของขุนผู้หนึ่งที่ไปถูก เชียนอยู่ใกล้วัดกษัตราธิราช นอกกำแพง
กรุงอโยธยา แต่ขุนผู้นี้จะได้คัมภีร์ไปอย่างไร ถึงเดี๋ยวนี้ข้าน้อยก็ยังมิอาจรู้ แต่ที่
ข้าน้อยรู้มีเพียงว่า พระอภัยของขุนผู้รับหน้าที่เก็บซ่อนคัมภีร์โบราณมาตั้งแต่
แผ่นดินราชวงศ์สุโขทัย ตั้งแต่สิ้นพระเจ้ามังฆวนาโยนสืบมาเรื่อย แม้กรุงอโยธยา
จะเปลี่ยนราชวงศ์ขึ้นรังแผ่นดินก็คราก็ตาม”

คำตอบจากขุนขานทั้งตะกองความเสียงมันลงสู่ที่ประชุมในคืนก่อน
ออกศึกของทัพเกงหวุ่นแมงยี่มมหาสินะสุระ

“ทำไมพวกข้ามิเคยรู้เรื่องนี้ ?” เน้นทงอสุโผ่งขึ้น น้ำเสียงเหมือน
กล่าวหาทั้งขุนขานและแม่ทัพเกงหวุ่นแมงยี่มมหาสินะสุระ

“เพื่อรักษาเกียรติยศขององค์แม่โหวเจ้าค่ะ” ขุนขานตอบ ใบหน้า
ของขุนศึกหนุ่มมองลงวบหนึ่ง ด้วยความทรงจำจากการสืบพิพชอชิตายอัน
กลับมาเสียดแทงความรู้สึก

“แล้วเป็นอย่างไร จากนั้นได้หาคัมภีร์พบ
หรือไม่ ?” ไชยะตะมัมซักค่อ

“หาไม่ได้เจ้าค่ะ หลังพระเจ้าออลงพญาทรงทราบข่าวที่ว่านี้ พระองค์
ก็ทรงมีบัญชาเหมือนเช่นเมื่อสมัยพระเจ้ามังฆวนาโยน ให้จัดกองกำลังสอดแนม
เพื่อติดตามหาคัมภีร์ที่ขุดขึ้นโดยเฉพาะ แลท่านพ่อของข้าน้อยก็ได้เข้าร่วมทั้งใน
ฐานะผู้สืบสายสกุล ผู้พิทักษ์คัมภีร์ ด้วยเพราะท่านเป็นมันจะเลยที่พูดสยามได้
กองกำลังสอดแนมส่วนพระองค์ของพระเจ้าออลงพญาได้ถูกข้ามแผ่นดิน บุก
ไปยังเรือนของขุนหนุ่มที่นั่น ได้สังหารทหารเฝ้าเรือนและเจ้าเรือนที่ชื่อขุน
ไชยศักดิ์เสียสิ้น แต่คัมภีร์หาได้อยู่ในเรือน สิ่งสุดท้ายที่ข้าน้อยรู้จากปาก คำ
ของชายที่รอดชีวิตครากรุงแตกเมื่อสิบแปดปีก่อนก็คือคนที่กองกำลังหนุ่มเข้า
ไปถึง มีทหารผู้ใช้ธนูยิงนายหนึ่งได้ไล่ล่าออกมา แล้วสังหารท่านพ่อของข้าน้อย
ด้วยธนูเพลิง พร้อมกับพาทหารน้อยคนหนึ่งหนีออกไปด้วย ชายผู้นั้นให้คำ
ชี้กว่า ทหารที่ใช้ธนูยิงนั้นก็ก็คือน้องชายของขุนไชยศักดิ์ มีนามว่าขุนไชยธ

และได้เข้าเป็นหนึ่งในทหารเอกของทัพพระยาตาก ก่อนสิ้นกรุงอโยธยาไม่นาน จากนั้นข้าน้อยก็ไม่เคยได้ข่าวคราวของขุนไชยธรผู้นี้อีกเลย จนกระทั่งเมื่อราว ปีก่อน ข้าน้อยได้ปลอมตัวเป็นชาวเรือเข้ามายังแผ่นดินนี้เพื่อสืบข่าวคราว ข้าน้อยจึงได้ทราบข่าวเหล่าชาวเมืองที่หนีออกมาเมื่อคราวสิ้นกรุงอโยธยานั้น มี ไม่น้อยเลยที่หนีลงมายังแผ่นดินทางใต้ และในบรรดาพวกที่อพยพหนีเมืองที่ แดกออกมานั้นก็มีพวกทหารพระยาตากปะปนอยู่ด้วย และในบรรดาพวกทหาร ของพระยาตากนั้น มีอยู่คนหนึ่งที่มาอยู่ยังเมืองอุทุมพร^๔ แห่งนี้”

“เจ้าก็เลยคิดว่าทหารผู้นั้นคือขุนไชยธรที่สังหารท่านอ๋องซานกระนั้น หรือ ?” พระยาข้าเอ๋ยถาม

“ข้าน้อยจะไม่คิดเช่นนั้นเลย หากเพียงแต่ทหารผู้นั้นไม่ได้มาอยู่ที่ เมืองอุทุมพรวนตั้งแต่เมื่อสิบแปดปีก่อน และพาเด็กน้อยมาด้วยคนหนึ่ง”

“เจ้าจึงคิดว่าการเริ่มต้นจากเมืองนี้จะช่วยให้หาตัวอ้ายขุนไชยธรนั้น ได้สินะ” นันทจอสួถาม

“เจ้าคะ” อุณซานพยักหน้า “และไม่ว่าทหารพระยาตากผู้นั้นจะใช่ ศัตรูที่ข้าน้อยพยายามตามหาตลอดสิบกว่าปีหรือไม่ อย่างน้อยหากตาม เบาะแสนี้ไป ข้าน้อยก็เชื่อมั่นจะนำพาข้าน้อยไปพบตัวขุนไชยธร ที่เป็นทั้งผู้ สังหารบิดาข้าน้อยและเป็นผู้เก็บคัมภีร์เล่มนั้นไว้ในที่สุดแน่นอนเจ้าคะ”

ใบหน้าของนายทหารทั้งสามพยักหน้ารับรู้ร่วมกัน จากนั้นหันไป มองอุณซานที่ตอนนี้อยู่หมอกของความทรงจำอันเจ็บปวดได้จางหายไปแล้ว จากใบหน้า ขุนศึกหนุ่มกลับมาบนหน้าเคร่งขรึมอีกครั้ง และได้พูดต่อ

---

^๔ เป็นชื่อเก่าของจังหวัดชุมพร ปรากฏอยู่ในจารึกวัดพระเชตุพน มีที่มาจากภาษาบาลีในการ เรียกต้นมะเดื่อที่ขึ้นอยู่มากในชุมพร ต่อมาคำว่า “อุ” หายไป และคำว่า “ทุม” เพียงมาเป็น “ชุม”

“ทั้งหมดนั่นคือความสำคัญของคัมภีร์เล่มนี้การรุกเข้าแผ่นดินสยามครั้งนี้ขององค์เหนือหัว เราได้มีเหตุจากความต้องการหยุดยั้งการกำเริบเข้าอาณาเขตแผ่นดินอังวะของสยามเท่านั้น

แต่สิ่งสำคัญอีกสิ่งทีอาจจะสำคัญเทียมเท่าหรืออาจจะมากกว่า ด้วยซ้ำไปก็คือการตามหาซึ่งคัมภีร์ที่หานี้ให้ได้เจ้าคะ คัมภีร์ที่รู้จักกันในชื่อว่า ธรุเวท”

...๖...

“ทำไมพอพูดถึงต้องว่าอาเชนนั้นด้วย ฉันไม่เข้าใจ” ลุทกะวิ่งกึ่งเดินตามหลังพรานธรร แล้วร้องถาม

“จิตใจมนุษย์นั้นนะหลานข้า ยากแท้ที่จะหยั่ง คนกลางคนหาได้มีจิตใจเช่นที่เอ็งเห็นจริงเสมอ ๆ ดอก”

“อาพูดฉันไม่เข้าใจ” ลุทกะทำหน้าเบ้

“ที่อายๆเข้าเฝ้ามานั้นพูดเยี่ยงนั้นก็เพราะมันต้องการคัมภีร์ธนูเวทจากข้าล่ะสิ” พรานธรรหันมาตอบ

“พูดถึงคัมภีร์อันใดนั้น ก็ไหนอาธรรว่าทำลายมันไปแล้วไงล่ะ”

พรานธรรหยุดก้าวเดิน แล้วหันมา มองซ้ายขวา ก่อนแล้วจึงตอบหลานชาย

“ข้าไม่ได้ทำลายของสำคัญที่เป็นมรดกจากบรรพบุรุษดอก ลุทกะ แม่นข้าน่าจะทำได้ตาม”

แววตาของลุทกะเบิกโพลงขึ้นด้วยอารมณ์ดีใจ ก่อนจะรีบส่งบอการลงอย่างรวดเร็ว

“เอ็งคิดอันใดอยู่ ?” พรานธรรจ้องเอาคำตอบจากหลานชาย ลุทกะรีบหลบสายตา

“เออ เปลา่จะ ฉันเพียงแต่คิดว่าคงดีไม่น้อยถ้าเราจะใช้คัมภีร์นั้นช่วยชาวบ้าน”

“ช่วยชาวบ้านหรือเอ็งกันแน่”

ลุทกะสะดุ้ง รีบโบกมือพัลวัน

“เปลา่ละอา ฉันไม่ได้คิดอยากได้คัมภีร์นั้น”

พรานธรรส่ายหน้า

“เอาเถิด สักวันหนึ่งนรเวทก็ต้องเป็นของเอ็ง มันตกจากมือพ่อเอ็ง มาสู่ข้า ต่อไปมันก็ต้องเป็นของเอ็ง”

ลูทกะชะงักงัน แล้วเอ่ย

“ของพ่อหรือ ?”

พรานธรรเยขึ้นมองดวงจันทร์

“ใช่”

“ทำไมเอาไม่ค่อยเล่าเรื่องพ่อให้ฉันฟังบ้าง นี่รีบล่าคือเหตุที่ฉันฝัน ข้า ๆ ทุกคืน เรื่องที่มีคนมาจับตัวฉัน แล้วก็มีคนมาช่วยแต่กลับถูกฆ่า คนคนนั้น คือพ่อใช่ไหม ?”

“ข้าไม่รู้” พรานธรรเดินต่อ โดยไม่กล่าวคำอันใดอีก ทั้งสองเดินมาถึง กระโจมบนผาเขา แล้วพรานธรรก็เดินเข้าไปในกระโจม จุดตะเกียง แล้วทุจดตัวลงนั่งในมุมของตน ลูทกะเดินตามขึ้นมา ทุจดตัวลงนั่งในมุมของตนเช่นกัน

“ฉันคิดว่านี่คงถึงเวลาที่ฉันควรจะรู้เรื่องของพ่อแล้วละ อาร”

พรานธรรถอนหายใจ

“ก่อนที่จะเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟัง ข้าขอถามคำถามหนึ่ง เอ็งรักพ่อหรือไม่ ?”

“ฉันก็รักสิ ถึงจะไม่เคยเจอก็ตาม”

“เฮ้อ” พรานธรรนั่งเงยไปนาน จากนั้นจึงพูดขึ้น “สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อ ยี่สิบปีก่อนนั้นนะลูทกะ เป็นสิ่งที่หากย้อนเวลากลับไปได้ และหากข้ารู้แจ้งถึง กาลข้างหน้า ข้าจะทำลายคัมภีร์นรเวทนั้นทั้งด้วยมือข้าเองเลยทันที”

“ทำไม มันเลวร้ายเพียงนั้นเชียวหรืออาร ?”

“ใช่ และเพราะคัมภีร์นรเวทหาใช่คัมภีร์ไว้ช่วยผู้ใด นอกจาก เจ้าเมืองหรือกษัตริย์ที่กระหายสงครามเท่านั้น คัมภีร์เล่มนี้นำความฉิบหาย มาสู่ตระกูลเรา และนำความตายมาสู่พ่อของเอ็ง ลูทกะ ทุกอย่างเริ่มต้นจาก คื่นที่เอ็งเกิด”

พรานธรรพุดด้วยน้ำเสียงโศกเศร้าใจ ชายผู้มีอดีตและกำลังจะเปิด
เผยอดีตนั้นต่อหลานชายเพียงคนเดียว เงามูบวบตามลมที่พัดผ่านเปลวไฟใน
ตะเกียงก่อให้เกิดเงาที่ผนังกระท่อม เงาทะมึนของอดีตที่ค่อย ๆ เผยตัวจาก
วันวาน...

ทันทีที่เสียงร้องอันเป็นสัญญาณแรกเกิดของชีวิตดังขึ้น และหมอ
ตำแยได้บอกแก่ขุนไชยศักดิ์ให้รับรู้ว่าเด็กที่เกิดออกมาคือลูกชาย ทั้งตัวขุนไชยธรร
และพี่ชายต่างก็ตั้งใจที่สุดในที่สุดสายตระกูลก็มีทายาทสืบทอดแล้ว แต่ความดีเจ
นั้นก็คงอยู่ได้ไม่นาน เพียงไม่ถึงครึ่งชั่วยาม มารดาของทารกน้อย ผู้เป็นเมีย
ของขุนไชยศักดิ์ได้สิ้นชีพลงด้วยอาการตกเลือด โดยที่ยังไม่ทันได้เอ่ยคำใดต่อ
ทารกน้อยสักเพียงคำ ความดีใจแปรเปลี่ยนเป็นความเสียใจอย่างไม่อาจหา
สิ่งใดทดแทน

เสียงแผดร้องอันโหยหวนดังขึ้น ผสมกับเสียงร้องของทารกน้อย

ขุนไชยธรรอุ้มหลานชายไว้ในอ้อมแขน ทารกน้อยที่ยังร้องไห้จ้า
ไม่ต่างจากพ่อของแกที่กอดร่างเมียรักด้วยน้ำตา เพลานั้นเกิดขึ้นเจ็ดเดือนก่อน
ที่พี่ชายของขุนไชยธรรจะถูกสังหาร และก่อนที่กรุงศรีอยุธยาแตกสิบเดือน

ตระกูลของขุนไชยศักดิ์และขุนไชยธรรสืบเชื้อสายมาจากตระกูลของ
ราชครูที่มีคาถาอาคมมาตั้งแต่โบราณกาล โดยต้นตระกูลของขุนทั้งสอง เป็น
มอญที่ถูกพวกพม่าขับไล่เรื่อยมาตั้งแต่ยุคสมัยเริ่มแรกของการก่อตั้งราชอาณาจักร
มณฑลพะเยา

ตัวมอญผู้เป็นต้นตระกูลของขุนไชยธรรนับได้ว่าเป็นรุ่นที่สิบแล้ว แต่
นับเป็นรุ่นแรกที่เข้ามาสืบเชื้อสายบนแผ่นดินสยาม ที่ในตอนนี้ถูกปกครอง
ภายใต้ร่มเศวตฉัตรของราชวงศ์พระร่วง สมเด็จพระนเรศวรแห่งกรุงศรีอยุธยา
กษัตริย์ผู้ประกาศเอกราชจากกรุงหงสาวดี และช่วงนี้เองที่คัมภีร์ธนุรเวทได้
ปรากฏขึ้นในยุคสมัยของสงครามและการแย่งชิงดินแดน การแผ่แสนยานุภาพ
ทั้งจากฝ่ายกรุงหงสาวดีและกรุงศรีอยุธยา เพื่อตีชิงเอาหัวเมืองและประเทศราช
มาเป็นของตน และสิ่งสำคัญในการชี้ชะตาของสงครามอยู่ที่ขุนศึกและแม่ทัพ
ของฝ่ายใดสามารถวางกลศึกและมีฝีมือในการรบมากกว่ากัน

จากฐานมอญต้นตระกูลขุนไชยธร ที่ในห้วงเวลานั้นได้ขึ้นเป็นหนึ่ง
ในราชครุส่นพระองค์ของสมเด็จพระนเรศวร ต้นตระกูลของขุนไชยธรได้นำ
ความรู้ในคัมภีร์ที่ว่าด้วยวิชาธนู นำขึ้นกราบทูลถวายพระนเรศวร เพื่อให้ทรง
นำไปปรับใช้ในกองทัพพลธนูของพระองค์ และกองพลของหัวเมืองประเทศราช
รวมไปถึงศาสตราวุธของตะวันตกจำพวกปืนยาว ธนูเวทได้กลายเป็นแบบแผน
การฝึกรบควบคู่กับตำราพิชัยสงครามที่มาจากแต่เดิม ซึ่งหากว่ากันตามจริงแล้ว
ตำราพิชัยสงครามที่ใช้ในภูมิภาคแถบนี้ก็ล้วนแล้วแต่รับมาจากพิชัยสงคราม
ของฮินดูแทบทั้งสิ้น

แม้บรรพบุรุษของขุนไชยธรจะกราบบังคมทูลถวายในวิชาการใช้ธนู
จนเจนจบ แต่ส่วนสำคัญจริง ๆ ของตัวคัมภีร์ยังถูกเก็บไว้ และถูกฝึกสอนให้
รับรู้กันแต่เพียงในเฉพาะสายตระกูลเท่านั้น ด้วยเพราะส่วนสำคัญนั้น ผู้ที่
สามารถจะฝึกได้ต้องสืบสายเลือดโดยตรงมาจากราชครุซึ่งเป็นมอญและเป็น
ศิษย์ของพระมหาเถรคันฉ่องเท่านั้น

ส่วนสำคัญที่ถูกเก็บงำจากประวัติศาสตร์การสู้รบที่วุ่นวาย อยู่ในบท
ที่ว่าด้วยการเอาชนะศึกหนึ่งคน ไม่มีขุนศึก นายทัพ นายกองอื่นใด นอกจาก
คนในตระกูลไชยะที่ได้รับพระราชทานนามมาจากสมเด็จพระนเรศวรเท่านั้น
ที่สามารถล่วงรู้ความในบทที่ว่า มนต์ที่ทำให้ธนูหนึ่งดอกธรรมดา กลายเป็น
ธนูเวทพุ่งเข้าสังหารศัตรู และอาจด้วยความลับนี้ หรืออาจด้วยเพราะว่าความ
ที่คนในตระกูลไชยะ ต่างเป็นขุนศึกที่จงรักภักดีต่อแผ่นดิน ไม่ว่าราชบัลลังก์ใด
จะขึ้นครองราชย์ ทำให้ตลอดช่วงสองร้อยปีแรก หลังสิ้นกรุงศรีฯ ครั้งแรก
ตระกูลไชยะจึงเป็นตระกูลขุนนางเพียงไม่กี่ตระกูลที่มีอำนาจสืบต่อมาอย่าง
ยาวนาน โดยไม่เคยถูกลงโทษลิดรอนอำนาจลง กระทั่งในยุคสมัยของสมเด็จพระ
พระนารายณ์ที่ทรงมีปฏิสัมพันธ์กับชาติตะวันตก ส่งผลให้เกิดกบฏจากพระ
เพทราชาก็ตาม ตระกูลไชยะก็ยังยืนยงอยู่เหนือความวุ่นวายของการแย่งชิง
ราชสมบัติ ด้วยการสำนึกในหน้าที่เพียงหนึ่งเดียวที่สืบต่อกันมา คือการยึดมั่น
ในเกียรติศักดิ์ของการเป็นขุนศึก แต่ภายหลังกยุคสมัยของพระเพทราชา จนมา
ถึงพระเจ้าเสือ ตระกูลไชยะก็เริ่มกลืนหายไปกับกาลเวลา และระบบข้าแผ่นดิน
รุ่นหนุ่มที่เข้าเฝ้ารับใช้ จนไม่มีที่ว่างในมุขหน้าพระที่นั่งสำหรับคนในตระกูล

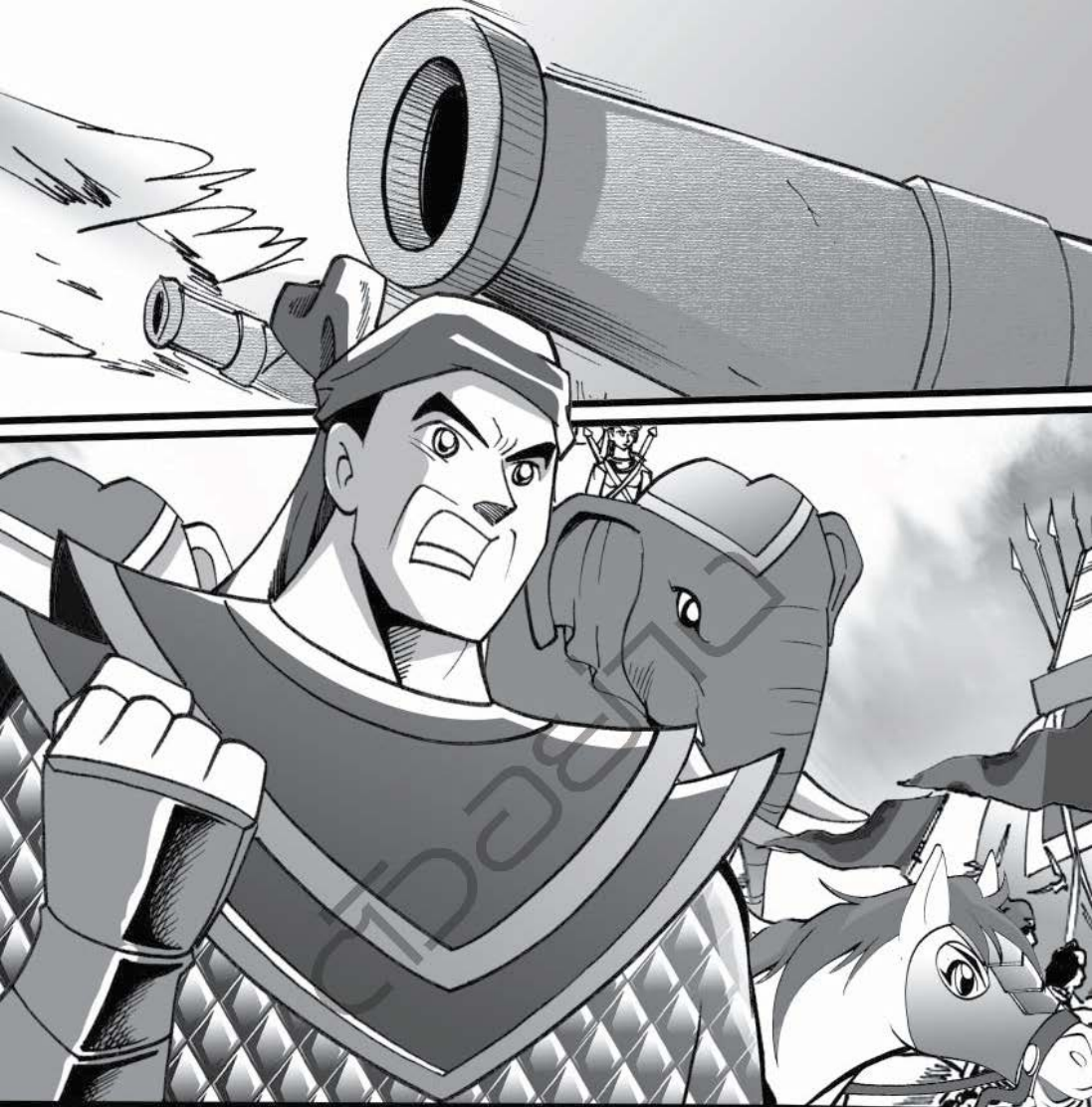
ไชยะอีกต่อไป หลังจากหลายร้อยกว่าปีที่ตระกูลนี้สืบทอดตำแหน่งอันทรงเกียรตินี้ตลอดมาทุกแผ่นดินและราชวงศ์

ลูเจ้าจุลศักราช ๑๑๒๘ บนแผ่นดินพระเจ้าเอกทัศน์ แห่งราชวงศ์บ้านพลูหลวง ที่ทรงเป็นกษัตริย์ที่อ่อนแอ ทรงเอาแต่สำราญ มิได้คิดหาในการพิจารณาโทษเหล่าขุนนางที่ข่มเหงอาณาประชาราษฎร์ ทำให้บ้านเมืองเกิดเภทภัย เดือดร้อนไปทุกย่อมน้ำ เป็นโอกาสให้ข้าศึกหนึ่งเดียวของกรุงศรีฯ กริธาทัพเข้ามาตีแผ่นดินชิงคืนไปอีกครั้ง หลังจากสองร้อยกว่าปี ในยุคสมัยของพระเจ้าอลองพญา กษัตริย์พม่าที่ทรงมีบัญชาให้การศึกครั้งนี้ จะเป็นครั้งสุดท้ายของกรุงศรีอยุธยาที่หลังจากนี้จะไม่มีราชธานีชื่อนี้ต่อไป

เมื่อการรบพุ่งปรากฏไปทั่วทุกหัวระแหงของบ้านเมือง ชาวการพ่ายแพ้ของทัพหน้าและหัวเมืองที่ต่างแยกตัวจากกรุงศรีอยุธยา ลี้ภัยไปทั่วแม่น้ำโขงและเหล่าเสนาบดีจะยังคงเชื่อว่ากรุงศรีอยุธยาจะรอดภัยไปได้ ด้วยแม่ทัพขุนศึกผู้เก่งกล้ามากมาย และหนึ่งในนั้นมีพระยาครองเมืองตากคนหนึ่ง ซึ่งเล่าลือว่ามีมือการรบเป็นที่ยิ่งยงนัก แต่ก็ยังไม่อาจต้านทานศึกครั้งนี้ได้ ลางร้ายของการสิ้นกรุงสืบคลานมาถึงทุกขณะ อาณาประชาราษฎร์ต่างหวาดกลัวและสับสนทุกผู้ที่ทำให้ตัวเองต้องประสบชะตากรรมถูกพรากลูกพรากเมียบ้างก็ถูกฆ่าสิ้นทั้งครอบครัว บ้างก็ต้องทนกลักลืนสายน้ำตาที่หลังเป็นเลือดจากการเห็นลูกสาวและเมียตัวเองถูกพวกพม่ามันรุมข่มขืนแล้วฆ่าทิ้งต่อหน้าต่อตา

ท่ามกลางบ้านเมืองที่กำลังล่มสลาย หัวเมืองต่าง ๆ ประกาศไม่ขึ้นตรงต่อกรุงศรีอยุธยาอีกต่อไป ในจำนวนพระยาครองเมืองที่ละทิ้งเอาคนของตนให้รอด โดยเจตนาละทิ้งหน้าที่ป้องกันเมืองหลวงกลับไปยังเมืองของตน ยังมีพระยาผู้หนึ่งที่ได้หลบหนีพวกพม่า ดีฝ่าวงล้อมข้าศึกออกมาเช่นเดียวกันกับเจ้าพระยาครองเมืองทั้งหลายแล้ว แต่ด้วยความตั้งใจที่แตกต่างกัน พระยาผู้นี้มีจุดประสงค์ในการหลบหนีออกมาจากเมืองหลวง หาใช่ด้วยเพราะรักตัวกลัวตาย แต่เพราะไม่เห็นหนทางในการกอบกู้บ้านเมืองได้อีกต่อไป พระยาวิชิตปราการ ผู้ครองเมืองกำแพงเพชรได้ดีฝ่าวงล้อมทหารพม่าด้วยจำนวนพล

กว่าห้าร้อยออกมาในคืนวันเสาร์ เดือนยี่ มีเป้าหมายในวันหน้าที่จะกลับมา
กอบกู้เอกราชให้กับกรุงศรีอยุธยาอีกครั้ง

แต่ในคืนก่อนที่พระยาวชิรปราการจะตัดสินใจจะทิ้งกรุงศรีอยุธยาที่
กำลังสิ้น ชุมนไชยธรรมในตอนนั้นเพิ่งเข้าร่วมกับกองกำลังของอดีตเจ้าเมืองตาก
ได้ไม่ถึงเดือน หลังทราบข่าวว่ามีแม่ทัพผู้เก่งกล้าคนหนึ่ง ประณามขายชาติ
นักบวชร่วมกู้แผ่นดิน ชุมนไชยธรรมจึงขอลาจากตระกูลไชยะ ในเดือนที่ลูกของพี่
ชายถือกำเนิดได้สิบเดือนนั่นเองมาเข้าร่วมกับกองกำลังของพระยาวชิรปราการ

คำของคืนที่สามในเดือนยี่ พระยาวชิรปราการได้เรียกนายกอง
เหล่าทหารมาประชุมพร้อมกันเพื่อแจ้งถึงจุดประสงค์ในการตีฝ่าวงล้อมข้าศึก
ละทิ้งหน้าที่ปกป้องบ้านเมืองที่กำลังจะสิ้น เพื่อไปรวบรวมไพร่พลกำลังศึก
กลับมาออบกู้กรุงศรีฯ ใหม่ ชุมนไชยธรรมก็ร่วมสาบานกับพระยาวชิรปราการและ
พี่น้องร่วมทัพอีกกว่าห้าร้อยชีวิตในคืนนั้นว่าจะกลับมาออบกู้บ้านเมืองคืนจาก
พม่าให้ได้ และคืนพรุ่งนี้คือวันที่ชุมนไชยธรรมจะร่วมรบกับนายทัพของตนเพื่อตี
ฝ่าวงล้อมข้าศึกออกไป

ขณะที่ทุกคนต่างร่วมดื่มน้ำสาบานนั้น ทหารยามเฝ้าค่ายทางด้าน
ทิศตะวันตกก็วิ่งไล่เข้ามาแจ้งว่าที่บ้านป้อมไม้ไผ่ของนักจากวัดกษัตริย์ราชได้ถูก
ตีแตกแล้ว ชุมนไชยธรรมลุกพรวดขึ้น ด้วยเพราะรู้ว่าทิศทางนั้นคือที่ตั้งของเรือน
พี่ชายตน ชุมนไชยศักดิ์นั่นเอง

ชุมนไชยธรรมรีบเท้าขอลาพระยาวชิรปราการ ขึ้นควมม้าตะบึงเร่งไป
ยังทิศบ้านป้อม มีทหารในบัญชาของพระยาวชิรปราการให้ไปช่วยรบอีกหมวด
หนึ่ง ชุมนไชยธรรมพุ่งผ่านกองศพกลาดเกลื่อนตลอดรายทางที่มุ่งไปยังเรือนพี่ชาย
ตน ด้วยใจที่ห่วงในสภาพไม่สมประดีของพี่ชายร่วมอุร

ชุมนไชยธรรมควม้ามมาถึงเรือนชุมนไชยศักดิ์แล้วต้องพบกับความผิดหวัง
เมื่อมองเห็นเพลิงไหม้กระหน่ำ กำลังเผาไหม้เรือนของพี่ชายให้เป็นจุณ และ
ร่างของพี่ชายร่วมสายเลือดที่นอนตายท่าดาบร่างอาบเลือดอยู่ที่พื้นน้ำเรือน
ชุมนไชยธรรมร้องกระโดดลงจากหลังม้าวิ่งเข้าไปคว้าร่างของพี่ชายที่กำลังจะสิ้นลม

“พี่ศักดิ์ !!”

จุลศักราช ๑๑๕๗

เกิดมหาสงครามบนแผ่นดินรัตนโกสินทร์

ท่ามกลางหมอกควันจากไฟสงครามแห่งมหาศึกเก้าทัพ

ตีระหว่างขุนศึกพม่าและพราหมณ์

ผู้ต้องการปกป้องดั้มภีร์มิให้ตกไปอยู่ในมือของชาติศัตรู

กล่าวกันว่า ผู้ใดรอบรู้เข้าถึงดั้มภีร์ 'ธนูรอก' นี้แล้ว

หากมนสิการทำความเข้าใจให้ชำนาญ

จะสามารถมีชัยเหนือข้าศึกนับแสนได้

ศึกซึ่งเวทจึงบังเกิด

มีเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่จะได้ครอบครอง

ISBN 978-974-389-880-8

9

ราคา 195 บาท

วรรณกรรมสร้างสรรค์เยาวชน

Designed by Lailana